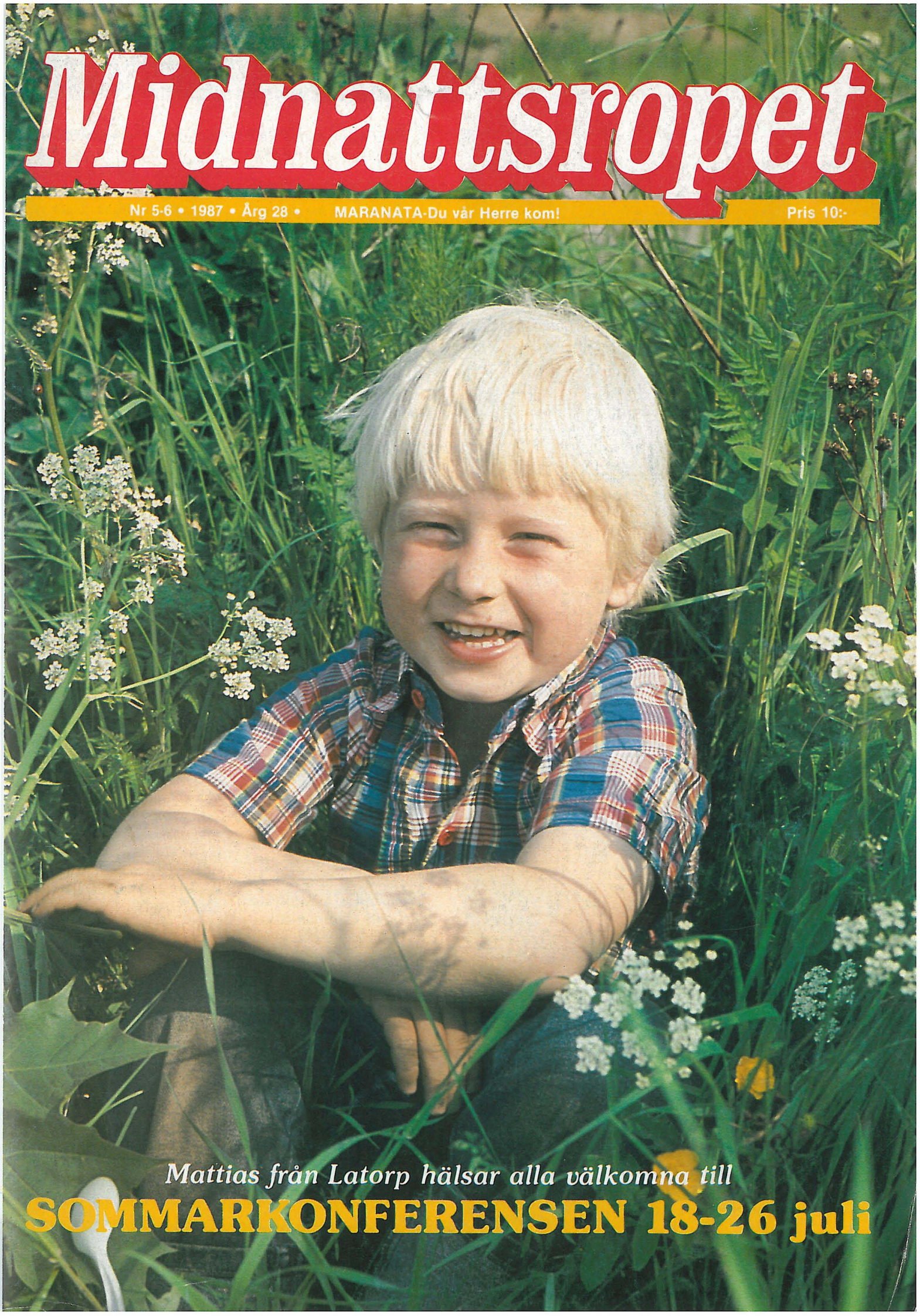
Midnattsropet

Nr 5-6 • 1987 • Årg 28 • MARANATA-Du vår Herre kom! Pris 10:-

Mattias från Latorp hälsar alla välkomna till

SOMMARKONFERENSEN 18-26 juli

Humlegården, juni 1987
Kära medvandrare, Jesu frid!

DET ÄR MED GLÄDJE och tillförsikt vi har den stora förmånen att åter kunna inbjuda till sommarkonferens den 18-26 juli på Humlegården i Latorp 13 km väster om Örebro. Med det världsvida perspektivet från olika länder och sammanhang där man inte åtnjuter denna frihet och möjlighet att samlas, känner vi ansvaret mycket förpliktande. Maranatabudskapet är en dyrbar förvaltning, och vår Herre har rätt att förvänta sig ett helhjärtat engagemang av oss.

VI UPPLEVER den växande ångesten i en värld där ondska, terrorism och korruption allt mera tar över maktpositionerna i samhället. Det är som om röken från avgrundens brunn stiger upp och vill kväva oss. Men då påminns vi om att Guds folk fortfarande har de gamla kraftkällorna; att ondskans krafter inte får utlösas utan att Gud vakar över att Hans Ords framgång och uppfyllelse är säkrat.

Det är ingen tillfällighet att vi just inför denna sommarkonferens påminns om hur Paulus i sitt ämbete inte undandrog sig att förkunna allt Guds rådslut. I evangelisations- och missionsarbetet frestas vi ideligen till rationaliseringar och förenklingar. Stora kampanjer, inbjudan att köa för förbönshjälp när det gäller sjukdomar och demoner. Gratiskurser via radio-och TV-program att hjälpas till frälsningsupplevelse. Den statsunderstödda missionen gör tvivelaktiga sociala satsningar i tredje världen. Men hela tiden har man en känsla av att kristenheten satsar sitt kapital och sin hängivenhet på kortsiktiga, timliga lösningar — usla brunnar, som inte håller vatten. Förkunnelsen i ord och gärning är partiell. Den innefattar inte allt Guds rådslut. Guds rike består inte i mat och dryck; utan i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande.

NÄR VI NU SAMLAS till sommarkonferens med det utmanande mottot *ALLT Guds rådslut — till frälsning*, tänker vi på Ferenc Lovaz, som trots att han i svensk domstol tillerkänts vårdnaden av sin egen son, får föra en intensiv kamp för att få träffa honom var 14:e dag. Vi tänker på våra bröder, fångarna i Victoriafängelset i Santo Domingo, som efter 12 år fortfarande inte haft möjlighet få sin sak anständigt prövad inför domstol. Vi tänker på föräldrarna i Pilgrimsskolan, som med vånda inför framtida konsekvenser målmedvetet fortsätter att undervisa och fostra sina barn i församlingens hägn. Vi påminns om våra missionärer i Nordafrika, som trots polisens hotfulla kontroll, med den övervinnande kärlekens kraft och inspiration förmedlar evangelium till sin omgivning. Trossyskon i olika delar av världen lever helhjärtat ut evangelium inför medmänniskor som är skapta till Guds avbild och återlösta med hans sons blod. Syskon som får tillbringa hela sin livskraftiga ålder i Sibirien eller fängelser och mentalsjukhus i andra delar av världen. De som får lämna anställning och karriär — ja, det finns många troshjältar att tänka på och ta som föredöme även i detta 20:e sekel.

Allt Guds rådslut inkluderar också Jakobs brev; ett väckelsens och omvändelsens budskap till den kristenhet som i välfärd och materialism slumrat in i ljumhet och ego-

ism, medan skaror av mänskligheten ännu inte hört evangelium om Herren Jesus Kristus ens för första gången.

VI SAMLAS till konferens för att påminna varandra om det gamla evangeliet, det fulltoniga evangeliet; allt Guds rådslut, som Paulus lade så angeläget på församlingsföreståndarnas hjärta att predika. Vi behöver hela det evangelium som kan ge tröst, lisa och mättnad även åt dem som lever i djupaste förnedring och är offer för myndigheters orättfärdighet och korruption. De som tvingats lära sig leva med problem som är konsekvenser av synd, brist och orättvisor som aldrig i denna tiden kan få sin lösning. Vi måste se längre. Frälsningen handlar inte först och främst om trygghetskänsla och lekamlig hälsa. Vi är inne i ett sammanhang där Gud genom sin församling vill peka på den gudomliga ordning som slutligt ska regera i hela universum. *I ären jordens salt. I ären världens ljus.* — Låt oss samlas till konferens och påminnas om den enorma uppgift Gud har gett oss både i tiden och evigheten som hans folk!

TILL SOMMARKONFERENSEN, där *ARNE IMSEN* med sin välbehövliga samhällsanalytiska, profetiska, provokativa skärpa i förkunnelsen kommer att vara huvudtalare, väntas även några av våra missionärer. Det är *Mose, Noomi* och *Lilian* från Nordafrika, och *Marcia Perez* och *Stina Fridolfsson* från Dominikanska Republiken. *Per-Arne* och *Christina Imsen* och *Jan Egil Hafsahl* som besökt missionsfälten i Latinamerika under vårvintern, kommer också att förmedla sina intryck. I dagarna åker familjen *Karin* och *Berno Widén* med sina fyra små barn till Dominikanska Republiken för att delta i och utveckla arbetet där, som just nu är inne i ett mycket angeläget utvecklingsskede. *Broder Emanuel* från Sacramento, USA, kommer för att dela gemenskapen och rapportera från det missionsarbete han har bakom järnridån.

MARANATAFOLKETS SOMMARKONFERENS tillämpar inga anmälningsavgifter, för vi önskar att alla ska kunna delta, utan ekonomiska spärrar, och även att vi får så långt som möjligt praktisera det urkristna församlingslivet även i konferensgemenskapen.

Vi har år efter år fått erfara hur syskon som delar kampen och ansvaret tagit sin del i det nödvändiga praktiska, ekonomiska och andliga ansvaret att förbereda konferensen.

Du som får detta brev kanske inte har möjlighet att delta i de praktiska förberedelserna för konferensen. Men via det inbetalningskort som medföljer detta brev, kan du förmedla en gåva som kan ge hjälp till kostnader inför konferensen. *Varmt tack för din gåva!*

För ytterligare information och anmälan, ring 019/964 72 eller 963 29 och tala med *Birgitta Johansson,* eller använd hellre anmälningsblanketten som medföljer!

LÅT OSS FÖRBEREDA sinne, hjärta och ande i Jesu namn inför sommarkonferensen 1987!

Maranatahälsningar

Gunno Andersson
Konferensvärd

Välkommen till SOMMAR-KONFERENSEN 18-26 juli 1987

Domen är över oss!

ARNE IMSEN

Den 1:a juli 1987 var en ödesdiger märkesdag i Sverige, som ändå gick kusligt obemärkt förbi för de flesta. Då utvidgades antidiskrimineringslagen att även gälla homosexuella, som således i svensk lag jämnställs med etniska grupper. Den som efter den 1:a juli 1987 uttrycker något som kan uppfattas diskriminerande för homosexuella, kan fällas av svensk lag. Vilket innebär inskränkning av religions- och yttrandefrihet, med oanade konsekvenser. Arne Imsen talade den dag lagen antogs i riksdagen i ett möte som direktsändes i Radio Maranata. Här vidarebefordras detta ödestal till MR:s läsare:

I Matteus 24 kan vi läsa Jesu avskedstal. Detta avskedstal riktar sig till den sista generationen av kristna, som på ett speciellt sätt kommer i närkontakt med alla de förment frigjorda krafter som i verkligheten är ett resultat av en pågående upplösningsprocess. Jesus säger: *"Såsom människorna levde på Noas tid... män togo sig hustrur, hustrur gåvos åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allasammans bort."* Tidigare, i samma tal, säger Jesus när han talar om tiden som kännetecknas av en pågående och djup, allvarlig upplösning: *"Därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna."* Bibeln är träffsäker. Den talar klart och tydligt och preciserar sig genom illustrationer och konkreta historiska paralleller. I Upp. 11 står det: *"Och deras kroppar skall bli liggande på gatan i den stora staden som andligen talat heter Sodom och Egypten, den stad där också deras Herre blev korsfäst."* Denna vers är oerhört laddad och komprimerad, och talar om döda kroppar som ligger på gatan. Den talar om den stora staden som har ett speciellt namn just på grund av sin andliga betydelse. Namnet är inget annat än Sodom och Egypten. Det sägs vidare att det var den stad där deras Herre blev korsfäst. Om vi ställer samman dessa verser, upptäcker vi att Jesus talar till oss för att vi ska få kunskap om jordbävningsliknande omvälvningar. Ett av de största problemen genom tiderna är att människorna vanligtvis är desorienterade eller vilseförda.

Den här dagen bekräftar, på sitt eget sätt, klart och tydligt vad bibeln säger, vad Jesus har sagt, vad historien säger och vad vi kan lära av egna erfarenheter. Denna dag markerar en ny epok, med rubbade grundvalar för mänsklig samlevnad.

* * *

Ett samhälle som sanktionerar och frigör homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap och initierar dem med kyrkans välsignelse, är moraliskt bankrutt. Det har kapitulerat för och underblåser de krafter som torpederar normala livsmönster, vilket också självklart är en del av utvecklingen. Det samhälle som handlar så, har egentligen genom reträtter passerat alla stadier fram till sista etappen; punkten för det avgörande straffet för passivitet och resignation. Bibeln ger svar på vad det är för punkt. Det här är inte frågor som vi bedömer sociologiskt, psykologiskt eller moraliskt. De måste bedömas andligt. Det finns en andlig lag man inte kan ignorera utan att det får förfärliga konsekvenser för människorna. Lyssna till dessa ord: *"När de berömde sig av att vara visa, blevo de dårar och bytte bort den oförgänglige Gudens härlighet mot beläten, som voro avbilder av förgängliga människor, ja ock av fåglar och fyrfotadjur och krälande djur. Därför prisgav Gud dem i deras hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina kroppar. De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i evighet, amen. Fördenskull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergåvo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man." (Rom. 1:22-27)* Här har du uttryck för en oerhörd självhävdelse, en självmedveten människa som med stolthet och högmod bedömer och betraktar sig som progressiv och framgångsrik och vis. Men Gud prisger revoltören.

För några år sedan skrev jag så här: "Det samhälle som resignerar eller kapitulerar för dessa militanta formationer, det samhället passerar så småningom alla stadier och når den sista etappen. Det är punkten för det avgörande straffet för denna passivitet och resignation, nämligen homoseuxaliteten själv. Den låter sig inte längre hejdas, den måste utrotas." Detta kommer naturen själv att sköta om, det

Midnattsropet

Omslagsbild
Foto: Per-Arne Imsen
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: Pilgrims-tryck, Bromma 1987

kommer inte att ske genom lagliga eller politiska sanktioner, det kommer utvecklingen själv att svara för. Det bevittnar vi nu. Vi har sett tecken som klart och tydligt indikerar att vi har nått den punkt då vi märker vad den förmenta frigörelseprocessen egentligen leder fram till. Denna skenbara frigörelse leder rakt in i det djupaste andliga mörker och trälbinder människor. Därför är det synnerligen viktigt att vi sjunger ut nu. Efter den första juli kommer förmodligen det jag säger här att stämplas som hets emot folkgrupp, diskriminering eller någon annan form av brottslighet. Yttrandefriheten beskärs, möjligheten att förkunna begränsas, och det finns klara och tydliga indicier som talar för att det så småningom kommer att bli förbjudet att offentligt läsa Romarbrevets första kapitel. Det blir diskriminerande att framhålla att bibeln klart, kategoriskt och entydigt, utan någon som helst tveksamhet eller tvetydighet, inte bara stämplar och dömer, men fördömer homosexualiteten. Den beskriver homosexualiteten inte bara som synd, men som straff för synd. Den är slutresultatet av en process i en enskild människas liv, men också i ett samhälles.

* * *

Nu talar jag inte om den enskilda individen och hans problem i denna fråga, utan den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten. Den markerar det prisgivna samhället. Det innebär att nedräkningen för vårt samhälle har börjat. Det kan vi se på alla de tecken som parallellt går i uppfyllelse inför våra ögon. De händelser som jag nu talar om, ska ses i det eskatalogiska och profetiska perspektivet. De drabbade och besatta injiceras mod och stolthet för sin blötaktighet, och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring.

Homosexualiteten är på alla stadier förnedrande synd och helt oförenlig med allt kristet samhällsliv; dessutom är de vilseförda skarorna i sin organiserade slutfas, en markör om detta också får sin speciella aktualitet i konkreta händelser. Till exempel det som timade i Göteborg, då en kristen skola avskedade en homosexuell lärare, därför att föräldrarna inte ville att han skulle undervisa deras barn. Det borde vara självklart att man som kristen har rätt att ställa de kraven. Nu kommer man emellertid släpande med den nya lagen, som träder i kraft den första juli, och insisterar att denna behandling är diskriminerande. Vi förstår konsekvenserna av detta. Det blir fritt fram för homosexuella lärare i skolorna och befäl i det militära. Homosexuella par får bostadsbidrag, bosättningslån, familjerabatter och arvsrätt. De homosexuellas behov av lagligt skydd för äktenskapligt samliv och mot diskriminering är tillgodosett. Nedräkningen för detta skamlösa släkte kan inte dröja, domen är över oss.

I detta etiska mörker är det svårt att inse den självklara distinktionen mellan passion och person. När vi attackerar alkoholismen, angriper vi inte alkoholisten. När vi vänder oss emot narkomani, slår vi inte emot narkomanen. Det vi bekämpar är ting och förhållanden som leder till obotlig skada för individ och samhälle, om det inte möter det adekvata motstånd evangeliet representerar. Vi behöver vara med om en djup och radikal väckelse, så vi får klarsyn om vad som är elementära mänskliga relationer på olika nivåer. Jag vill ytterligare poängtera att människor som är prisgivna saknar förmåga att reagera på ett moraliskt, etiskt rätt sätt. De är oförmögna att förstå, lyssna och se förnedringen och andras situation.

* * *

De homosexuella, i medfödda eller i tillvanda kategorier är ständigt jagade, ibland ända in i döden, genom sitt livsfientliga självförakt. De är, som alla andra syndare, förföljda av sitt eget skuldtyngda samvete — om de har ett samvete som fungerar, och detta inte förstenats i degenererade rättsröta. Det är en förföljelse som ingen antidiskrimineringslag rår på. Denna förmenta skyddslag till skydd mot diskriminering, är inget skydd för *någon*, utan ett hot mot *alla*, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande röster. Vi kan bli mycket medvetna om detta förhållande, om vi lyssnar på Guds röst så som vi möter den i bibeln.

De bibliska texterna ger fullgoda och helt kategoriska besked om homosexualiteten. De är helt avvisande i Gamla Testamentets skrifter och modifieras eller nyanseras inte på någon punkt eller på något ställe i Nya Testamentet. I det avseendet tycks råda fullständig enhet bland bibelläsare och uttolkare. Den bibliska linjen är helt obruten i sin entydiga förkastelsedom. Det bekräftas på olika sätt av skilda författare från vitt skilda tidsepoker och sammanhang. Överambitiösa ansatser att underkänna bibeltexternas relevans till aktuella förhållanden är emellertid vanliga. Dessa vanligtvis akademiskt formulerade konklusioner avgränsar med en viss finess hela problemkomplexet till att uteslutande gälla rituell homosexualitet för kulten. Då blir de intensiva utgjutelserna mot enkönad sexualism i kristendomens urkund mera begripliga och deras allmängiltighet påtagligt reducerade. Den deklasseringen rubbar förmodligen avsiktligt bibelns auktoritet såsom tidlös domare över liv, norm- och idealbildningen i alla medmänskliga relationer, och neutraliserar dess korrigerande inflytande till ett exklusivt minimum bortom all verklighet. Ordet gäller, det har full aktualitet och är fortfarande som ett tveeggat svärd som tränger igenom. Vi ha aldrig fått uppgiften att vara Ordets kritiker, utan det är Ordet som ska kritisera oss.

* * *

Den homosexuella rörelsens krav på legalitet, kräver omvälvande ingrepp i hela lagstiftningen som helt skamlöst ges legitimitet i trotsiga protester mot påstått förtryck och förföljelse för likaberättigande och fundamental rättvisa. Samhället måste naturligtvis agera på ett eller annat sätt inför denna alltmer militant formerade utmaning med pretentiösa krav på att företräda hundratusentals medborgares intressen. Då samhället såsom i vårt land och i övriga skandinaviska länder låter den lagstiftande församlingen bli transportkompani för sådana familjeupplösande krav och väljer att sektorera dessa symptomatiska yttringar till demokratiska utslag av en aktiv opinion i den övriga pluralismen, har det blottat sin urusla beredskap för att med adekvata åtgärder möta en mental och moralisk samhällsfientlig smitta. Den är alltså farligare för samhällskroppen än AIDS, som vi nu brottas med. Den svenska riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt acceptabel form av samlevnad, röjer en inkompetens utan historiskt motstycke. Det är helt otroligt att vi bor i ett land där bibeln har haft en så utomordentlig betydelse för hela vår samhällsutveckling. När man idag behandlar de här frågorna, gör man det som om bibeln inte existerade. Frågorna borde självklart få sin lösning genom den auktoritet bibelordet måste ha om man ska kunna hålla ihop ett samhälle. Men det är inte någon som har behov av att citera en bibelvers, utan man behandlar frågan som om den skulle vara mycket enkel och okomplicerad, och helt skild ifrån alla andliga realiteter, och inte skulle ha någon betydelse för framtiden och kommande generationer. Icke ens riksdagen kan nämligen med någon politisk trollformel integrera detta väsensfrämmande element med vår nuvarande konstitution, eftersom den fortfarande, om än fragmentariskt hävdar en människosyn, som homosexualismen förlöjligar, hånar och bekämpar och i ett förlängt perspektiv egentligen aldrig vill solidarisera sig med!

Parallellt med dessa förment progressiva åtgärder till skydd för abnorma samlevnadsformer, utrustar sig samhället med mångsvansade gissel för att utdela förkrossande repressalier mot medborgare, som finner det självklart och naturligt att med fasthet

forts. sid. 38

***"Ty domen skall utan barmhärtighet drabba den som icke har visat barmhärtighet; barmhärtigheten åter kan frimodigt träda fram inför domen."* (Jak 2:13)**

Med detta ord förklarade Berno Widén sitt beslut att tillsammans med hustru Karin och fyra små barn åka till Dominikanska Republiken för att i detta fattiga och nödställda land försöka förmedla något av allt det goda vi som välfärdssvenskar och ansvariga kristna är pliktiga att förmedla.

Intervju: STINA FRIDOLFSSON
Foto: PER-ARNE IMSEN

— Dags för uppbrott fr

Berno var nio år när han började förstå att det var viktigt att bli frälst. Eftersom han växte upp i ett troende hem, och alltid trott på Gud och velat vara Hans barn, bad han till Gud om att få syndanöd, så att han skulle kunna bli rejält frälst. Och syndanöd fick han, och frälst blev han. Ett år senare blev han döpt.

Tillsammans med sina bröder fick Berno som yngste man åka med till de skolungdomsveckor som hölls på Johannelund, Maranataförsamlingens storfamiljscenter i Stockholm. Det han upplevde i denna syskongemenskap satte outplånliga spår. Det fanns ingenting att jämföra med, och redan när Berno började högstadiet, var han fast besluten att så snart han slutade skolan, skulle han flytta in i en storfamilj. Han tyckte att man där så påtagligt praktiserade evangelium. För honom fanns ingen tanke på yrkesutbildning och karriär. Och den längtan han bar att få helt tjäna Gud, blev manifesterad i ett möte på Gamla Bro i Stockholm, där han vid sexton års ålder under profetord och handpåläggning mottog kallelse till tjänst på de yttre missionsfälten.

När Berno gått ut nian, försökte föräldrarna få honom att söka in på någon bra yrkeslinje. Visst var de glada att han ville leva för Gud, men de ville i alla fall att han skulle skaffa sig en rejäl utbildning. Men Berno gjorde sin egen kluriga variant på att samtidigt som han ville vara föräldrarna till lags, också följa sin innersta önskan: Han sökte in på en linje som han visste det var omöjligt för honom att med de betygspoäng han hade komma in på. Och när det bekräftande beskedet kom att han inte kommit in — ja, då hade Berno fullgjort sina skyldigheter, och vidhöll envist att han ville flytta in i en storfamilj. Då fick han föräldrarnas välsignelse.

Berno kom till storfamiljen i Karlstad. Redan där träffade han Karin, som kom att bli hans hustru några brokiga år senare, då Berno hunnit tjäna på fältet både i Eskilstuna och Göteborg. Den tjänsten har inneburit evangelisation i alla möjliga former: Pepparkaksförsäljning, torgmöten, kampanjer, radioarbete, pianoverkstad, m m.

Karin

Karin blev frälst vid 10 års ålder. Hennes systrar tog henne med till väckelsemöte i pingstkyrkan. Det var Karins första väckelsemöte, men hon minns hur hon upplevde kampen i mötet; hur hon fick styng i sitt hjärta, syndanöd, och försökte värja sig mot Guds kallelse. Men innan mötet var slut, lämnade hon sig åt Gud, och blev vid 12 år döpt till Kristus, och så småningom också andedöpt.

Under tonåren kom Karin litet mera på distans till det innerliga gudsliv hon upplevde de första åren efter sin frälsning. Hon utbildade sig till förskollärare, och kände i sitt arbete att hon borde kunna vägleda barnen — men måste skamset erkänna att hon inte kunde det.

Karin sökte sig tillbaka till församlingen, men kom snart in i en djup konflikt. Hon hade läst i Apostlagärningarnas andra kapitel om den urkristna församlingens gemenskap, och det hade fötts en innerlig och intensiv längtan att få uppleva detta. I den församling Karin tillhörde, såg hon ingen möjlighet att förverkliga detta liv.

Så kom hon att se en annons i tidningen om att Arne Imsen skulle tala över ämnet barnuppfostran (Det var då lagen om förbud mot aga var under diskussion i riksdagen). Det lät ju intressant, och Karin gick på mötet. Efteråt blev hon hembjuden till storfamiljen i Karlstad på kaffe. Och där mötte hon en familjegemenskap med människor i alla åldrar; kärnfamiljer och ensamstående — detta ramlade över Karin som svar på det hon längtat efter. Här var det!

Karin kände omedelbart att detta var hennes hem. Och så har det varit sen dess. Hon hade arbetat ett par år som förskollärare, men efter det revolutionerande mötet med storfamiljen, fattade hon snabbt beslut om uppsägning av både jobb och lägenhet, och hon kom helt frankt och överraskade storfamiljen med fullbordat faktum.

Det blev tjänst i både Karlstad, Stockholm och Malmö med förekommande sysslor i församlingens storfamiljsgemenskap. Detta innebar allt från att sköta andrahandsbutik, göra radioprogram, vara hallåa, undervisa barn i Pilgrimsskolan och städa. När sedan hon och Berno gifte sig, har barnen kommit tripp, trapp, trull och gett henne heltidssysselsättning.

Förortsliv

De flyttade så småningom till Stockholm för att hjälpa till i församlingen där. På grund av svårigheterna att få tag i lämpliga hus för den grupp som önskade bo tillsammans, har man i Stockholm en längre tid tvingats bo i lägenheter. Berno och Karin accepterade denna nödlösning, men tyckte förortslivet i lägenhet var kvävande.

De tog ett resolut initiativ för att övervinna den vanmakt som så lätt griper tag om den som bor bekvämt för sig själv, utan att behöva ta direkt ansvar för någon utom familjen.

Familjen Widén drog kabel till lägenheten, och började med närradiosändning-

Familjen Widén vid solväggen. Fr vänster Berno med Teresia i knät, Veronica, Sebastian och Karin med Johanna.

ån välfärds-Sverige

ar över Botkyrka. När de några månader senare fick möjlighet att ha tältmöten i denna stora förortskommun, fick de bekräftelse och manifestation på att såningsarbetet som troget utförts i det fördolda från lägenheten, gav en underbar skörd för evigheten.

Uppbrott igen!

Tiden har gått, och vi satt en kväll tillsammans på Bällstalundskolan som Maranataförsamlingen intagit.

Berno och Karin hörde till de första familjerna som med lättnad lämnade förortslägenheten och flyttade till Bällstalund för att kasta sig in i uppbyggnadsarbetet på alla nivåer.

Karin städar, passar telefoner, sköter sina och andras barn, gör iordning möteslokalen och tar emot besökande — alltid med tro, vision och glädje i tjänsten.

Berno gör mötesannonser, övervakar i huset, röjer på gården, leder möten, köper och säljer husvagnar, pianon och annat som är för handen.

Detta par har fått en central funktion i vårt nyintagna evangelisationscenter. Och ändå visste vi alla redan när de kom dit, att det handlar om en kort tid. Familjen Widén säljer av sina grejor, köper biljetter och packar ihop, för nu ska de åka till Dominikanska Republiken.

Och jag ställde några frågor för Midnattsropets läsare:

Hur kunde ni komma på idén att åka dit?

Karin och Berno tittar på varandra och skrattar. Berno börjar:

— Sedan jag fick klart för mig att jag ska ut på missionsfältet har det malt inom mig. Och särskilt sista året har jag upplevt det väldigt angeläget att mera konkret komma in i min speciella uppgift. Inte för att jag har känt för något särskilt land, men eftersom församlingen redan har ett arbete i Santo Domingo, ger det sig ganska naturligt att åka dit. Men det verkade ganska svårt, eftersom vi har fyra småbarn. (Märk: den äldste är fyra och den yngste ett halvt år!)

Så blir det Karins tur att förklara:

— Jag stod en dag och diskade — när man diskar kan allt komma över en! Jag hade samma dag hört att Per-Arne och Christina skulle åka till Dominikanska Republiken en månad. Och då kom ingivelsen direkt från ovan: Men Berno måste naturligtvis med! Jag kastade mig med mina löddriga händer över telefonen, och ringde till Berno: Du, vet du att Per-Arne ska till Santo Domingo! Javisst, tyckte Berno, vad är det med det då? Du måste med! skrek jag.

Där tar Berno vid berättelsen igen:

— Eftersom jag nu fick en så klar signal från Karin, så beslöt jag mig för att åka med.

Det var inget lätt beslut. Många tyckte nog att Berno bar sig mycket illa åt mot sin fru, när han stack iväg sex veckor och lämnade henne med småbarnen. Men med Karins ivriga påbackning och i förvissningen om att hon levde i församlingens omsorg, och framför allt att han fick åka i förut beredda gärningar, så kom han i alla fall iväg.

Berno var inte många dagar i Dominikanska Republi-

forts. sid. 32

Predikan av ARNE IMSEN

GUDSRIKESTA

— *ett liv att leva*

De var inte i första hand svenska medborgare, utan Gudsrikets medborgare. Hela deras liv formades utifrån detta medborgarskap. Gudsrikestanken var inte en tanke, det var ett liv att leva. De var stämplade av korset i sina affärer, i sina relationer. En officiell kristendom erbjöd dem ett kristet liv till ett lägre pris. Men de ville inte ha en billig kristendom, utan en dyrbar kristendom, och därför ställde de sig ständigt frågan: Är jag accepterad av Kristus? Älskar jag Kristus? Svaret på den frågan avläste man i deras sätt att umgås med de världsliga tingen. Det var frågan om på vilket sätt denna kärlek tog sig uttryck och bevisades i försakelser och strävanden att likbildas med Jesus.

När jag läst om det här, märker jag att vi har gått en helt annan väg; en väldigt farlig väg egentligen. Den är naturligtvis betingad av den historiska situation vi befinner oss i, vi är barn av vår egen tid.

Det finns vissa grundläggande och mycket enkla fakta som vi oftast pga kulturmiljön bortser ifrån. Månne det inte är på det sättet att vi, med avseende på våra liv, mer påverkas av tidsandan än av bibelordet. Det finns vissa saker som tidigare betraktades som självklara men som nu är ifrågasatta. Ting som man tidigare ansåg som en grundförutsättning för ett normalt kristenliv, men man idag bara bortser ifrån eller ignorerar. Det kan ju inte bero på att det fäderna gjorde var fel. Då skulle allt det de gjorde vara fel, och det som vi företar oss när vi anpassar oss till tidsandan riktigt. Så kan det inte vara, utan det måste vara ett grundläggande fel någonstans.

Det verkar som om vi i många avseenden är väldigt osäkra i våra ställningstaganden, och accepterar mönster och modeller som är nya och moderna och på det sättet skapar nya människotyper. Hur är det möjligt? Det som ger konkretion åt den förfärliga arrogansen, fräckheten, stoltheten och överlägsenheten som man idag möter i kristna sammanhang tar sig uttryck i klädedräkten, attityderna och även i gudstjänstlivet som blir alltmer brutalt och deprimerande. Man har tekniska resurser att utnyttja, och man använder den moderna musiken på ett alltmer provocerande och nedbrytande sätt. Det här måste vara utslag för någonting mycket allvarligt. Det är ett tecken på avfall.

Jag började läsa bibeln och gamla böcker; skrifter som definitivt inte är moderna. Jag gick ända tillbaka till reformationen, och stannade framför allt vid väckelserörelserna, det som var typiskt för de väckelser som bröt fram på olika platser i olika länder och under olika perioder.

Präglad av korset

Det är en sak som verkar vara en regel som det inte finns någon avvikelse ifrån. De människor som hade gripits av sin samtids väckelse fick sina alldeles speciella kännetecken, sin särprägel. Jag skäms när jag läser om deras trohet mot Jesus Kristus och hur den konkretiserades; både i små detaljer och i stora saker. Ingenting lämnades utanför, utan allt, hela livet togs in i detta centrum och man prövade sig själv inför förhållandet till Jesus Kristus.

Det som då kan vara sammanfattningen för det som kännetecknade deras liv, det var korset. Hela deras liv var präglat av korset, inte ett guldkors, men försakelsens. Försakelse var ingen börda, den var en ynnest, en glädje. Denna försakelse tog sig sådana uttryck att det ibland såg ut som om de förföll till överdrifter eller helt enkelt var fanatiska. Men här måste vi vara försiktiga.

När vi talar om fanatism måste vi ställa oss frågan om vad som är normalt, vad har vi för jämförelse. Det kan ju vara så att vi i vårt sätt att betrakta och bedöma, sätter upp ett ljumt kristenliv som normalt och därigenom sänker kraven, och får det ner på en nivå där allt som ligger ovanför den betraktas som fanatism. Vem är det som uttalar sig om de kristna och kallar dem fanatiska? Utifrån vilka premisser är det man värderar de här människorna som rakt igenom hela historien betraktas som svärmare, fanatiker och dessutom i en del sammanhang uppfattas som samhällsfientliga? Det här är väldigt viktiga frågor.

Ett faktum är att alla de kristna auktoriteterna talade med en mun. De använde samma uttryck, argument och rekommenderade samma metoder för att bekämpa dem. Det som är förunderligt är att om du sedan studerar de kristna grupperna under reformationen eller senare, så är det helt ointressant med tanke på auktoriteternas agerande.

Det verkar som om det som sades första gången, det upprepas rakt igenom hela historien. Det verkar som om det skulle finnas en gemensam åsikt eller en tidsande som talar samma språk, rekommenderar samma åtgärder och har exakt samma värderingar av svärmare och fanatiker. Under tiden som jag studerat detta och kommit fram till vår tid, 1800-, och 1900-talet, framför allt 1900-talets första årtionden, har jämförelserna blivit annorlunda. De rörelser som

fanns på 1500-talet är ju försvunna i stor utsträckning, de som fanns på 1600-, och 1700-talet är också i stort sett borta. Men när vi kommer in på 1900-talet; 20:e århundradet, har vi rörelser kvar som emanerar ur väckelse. Vi har Baptistsamfundet, Missonsförbundet och Frälsningsarmén. De rörelserna har brutit fram ur väldigt djupgående väckelser. Ingen av dessa rörelser undgick mötet med samtiden ungefär som tidigare rörelser. De möttes av samma förakt, samma attityder, hån och förföljelse. Det slår igenom på exempelvis skolan.

Ända fram till vår tid, har man förbjudit baptistiska lärare att undervisa barn i kristendom. Det är bara några årtionden sedan den lagen togs bort. Det har alltså funnits betydande grupper i det här landet som varit diskriminerade pga sin kristna tro. De har blivit placerade utanför politiken och kulturlivet i stor utsträckning, och de har inte accepterats i statliga tjänster. De har blivit diskriminerade för sin kristna tros skull. De har betraktats som kontroversiella, oppositionella eller direkt som en kulturfara. Pingströrelsen blev stämplad när den växte fram på 20-talet.

Man menade exempelvis i Dagens Nyheter att Pingströrelsen skulle behandlas på samma sätt som man behandlar mul- och klövsjuka. Man förordade helt enkelt utrotning för dessa som man tyckte var parasiter på samhället, och drog sig undan sitt medborgerliga ansvar.

Det som gemensamt kan sägas om de här personerna i alla tider, är att de var präglade, disciplinerade och märkta av korset. De var mycket rädda om sin kristna identitet. De var inte i första hand svenska medborgare, utan Gudsrikets medborgare. Hela deras liv formades utifrån detta medborgarskap. Gudsrikestanken var inte en tanke, det var ett liv att leva. De var stämplade av korset i sina affärer, i sina relationer. En officiell kristendom erbjöd dem ett kristet liv till ett lägre pris. Men de ville inte ha en billig kristendom, utan en dyrbar kristendom, och därför ställde de sig ständigt frågan: Är jag accepterad av Kristus? Älskar jag Kristus? Svaret på den frågan avläste man i deras sätt att umgås med de världsliga tingen. Det var frågan om på vilket sätt denna kärlek tog sig uttryck och bevisades i försakelser och strävanden att likbildas med Jesus.

När jag läst om det här, märker jag att vi har gått en helt annan väg; en väldigt farlig väg egentligen. Den är naturligtvis betingad av den historiska situation vi befinner oss i, vi är barn av vår egen tid.

Anpassningens konsekvenser

I vår tid har vi ju de här rörelserna kvar, och man märker en fortgående anpassning till samtida förhållanden. Väckelserörelserna sjunker i avseende på sin teologi, substans, form och livsmönster. Det sker alltså en tydlig nivellering. Följden blir att deras medlemmar i allt större utsträckning blir accepterade som lärare, får statliga tjänster och blir engagerade i politiken; dessa som förr levde så avskilt, och konkret upplevde främlingskapet i fosterlandet och behandlades som sådana.

Allt eftersom utvecklingen fortskrider, tar andra krafter över och det växer fram organisationer som får funktionärer till ledare. Dessa funktionärer inleder samtal och dialoger med makthavare. När man kommit på diskussionsnivå, blir det som ett konkret resultat därav överenskommelser och kompromisser som tillsynes vidgar de här människornas religionsfrihet och andliga räckvidd. De får alltså öppna dörrar in i samhället; blir accepterade och får tjänster som lärare, sjuksköterskor och så småningom också som statstjänstemän, politiker. De kommer in i kulturlivet, blir kulturskribenter, redaktörer, och får alltså massmediala nyckelpositioner. De har en hög nivå och får ett utökat inflytande på samhället. Då kan man tänka sig att väckelsen borde gå vidare med dessa nya resurser och möjligheter. Men det märkliga är att det rakt motsatta inträffar.

Utbyte av ledare

Man talar om religionsfrihet, mänskliga rättigheter, man talar om diskriminering och att ett demokratiskt samhälle inte får diskriminera någon medborgargrupp, man börjar tala om det pluralistiska samhället. Vi får en hel grupp organisationer som med avseende på innehåll och form egentligen är ganska lika de profana organisationerna. På det politiska planet har skett en liknande utveckling och så förenas två fronter: de profana och de religiösa. De religiösa i de olika kyrkorna ställer allt större krav på samhället när det gäller utrymme för sin tro, sin verksamhet, organisationerna och föreningslivet. Och de profana rörelserna: nykterhetsrörelsen, arbetarrörelsen, fackföreningsrörelsen, kooperativa rörelsen ställer liknande krav på samhället. Så småningom inträffar det helt otroliga, att vi har religiösa och profana organisationer vars profil är så lika varandra, att det nästan ser ut som en spegelbild. Det skulle inte alls förvåna mig om exempelvis Stig Malm ledde Missionsförbundets generalkonferens eller att Ingvar Karlsson skulle vara ordförande i Nyhemsveckan. Det skulle inte förvåna mig om vi skulle se ett utbyte av ledare därför att de speglar varandra på så många punkter, så att där de skiljer sig på det ideologiska planet, där har själva ideologin liten betydelse. Det som förenar är mer än det som åtskiljer. De behöver inte syssla med det som åtskiljer, för det som förenar är ju behovet av pengar. Alla har ett enormt behov av pengar, och de vänder sig till sina gudar för att få pengar. Då är det ju bäst att man förenar sina anspråk till en och samma gud, staten.

Jag ser framför mig hur man samlas för

forts. sid. 34

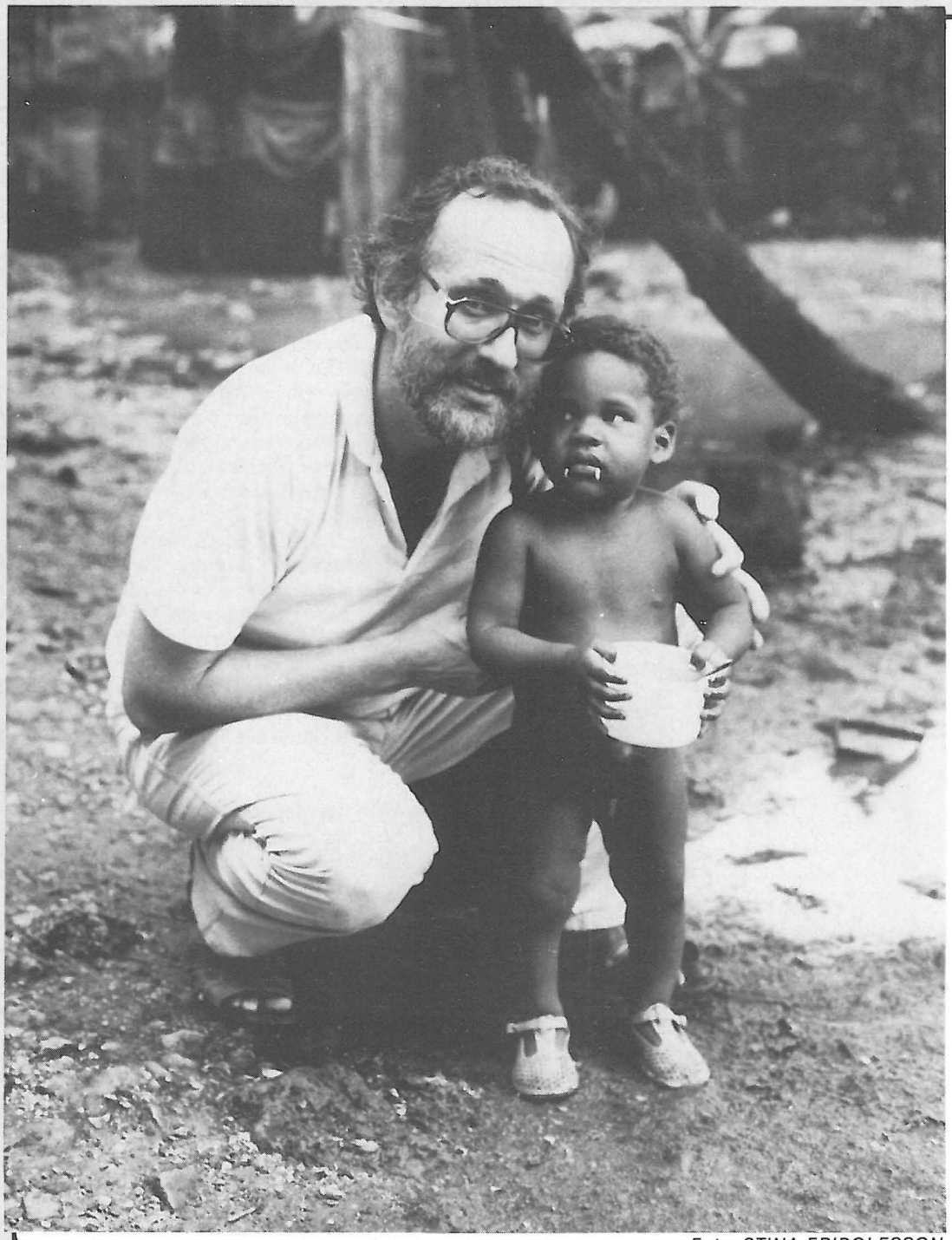

Foto: STINA FRIDOLFSSON

Detta är MISSION!

Jan-Egil Hafsahl fick av vännerna i församlingen i Brandbu till 35-årspresent en resa till Dominikanska Republiken. Han tillbringade 8 veckor där, till stor hjälp och uppbyggelse för Comunidad Maranata. På ett missionsmöte i Stockholm, som direktsändes över Radio Maranata, uttryckte han något av sina upplevelser så här:

På den här resan kom ett bibelord till mig. Det är egentligen en fråga som ställs till Jesus vid ett tillfälle, då en stor samling människor kom till Jesus och frågade: *Vad skola vi göra för att utföra Guds gärningar?* Underförstått: Jesus, har du berättat för oss vad vi har att göra, vad vi ska syssla med, så klarar vi själva av det.

Jesus svarade så här på frågan: *Detta är Guds gärningar att I tron på den han har sänt.*

Vi sitter inne med oerhörda resurser och möjligheter att producera och åstadkomma så mycket. Men Jesus svarar: Guds gärningar är att tro den Gud har utsänt. Vad är att tro? Tro är att mottaga. Vid ett annat tillfälle sades om Jesus: *Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn.* Att tro är att få mottaga något man ursprungligen inte äger eller förfogar över. Den här tanken appellerar till missionen.

Komprimerad verksamhet

När jag kom till Amerika ifrån Santo Domingo, mötte jag en oerhörd verksamhetsapparat. Det fanns knappt någon liten stund på dygnet man inte hade verksamhet för att göra Guds gärningar. Man hade rutat in hela veckan. Det var möten för ensamstående yngre systrar, för ensamstående äldre systrar, för yngre ensamstående bröder och dito äldre. Församlingen hade även möten för ogifta yngre par utan barn och yngre gifta par med barn och äldre gifta par och pensionärer...

Hela veckan var fylld av möten och samlingar och evangelisation på alla nivåer. Man hade lärt sig studera församlingstillväxt, och man arbetade målmedvetet i en oerhört komprimerad verksamhet där man glömde det väsentliga: Att sitta ned som Maria, och lyssna på Herrens ord.

Jag besökte en församling, och efter att ha samta-

lat i en och en halv timme med dem som skulle slipa till mig, så var jag inte längre välkommen att predika där. Jag blev skickad därifrån, vilket jag är glad för.

Tro på Jesus

Tillbaka till min vistelse i Santo Domingo. Där fanns ingenting av denna yttre apparatur. Ingenting av dessa väldiga fonder med välfyllda och effektiva verksamheter. Man suckade till Gud: Om vi inte får tro på dig i de små vardagliga detaljerna, då går vi under. Här är det inte fråga om ett projekt som ska vevas igång, det är fråga om att tro på Jesus.

Jag är oerhört tacksam och glad över att ha fått nåden vara med trossyskonen i Santo Domingo några veckor. Där man inte har yttre apparater till stöd, utan det handlar om att ha barnslig tillit till sin Far.

Vi läste under min vistelse där i Hebreerbrevet 11, och Stina påminde mig om en vers där det står om dem som genom tron övade rättfärdighet. Den versen har gripit tag i mig sedan dess. Genom tron övade man rättfärdighet! Vad skall vi göra för att utföra Guds gärningar? Vi ska tro på den Gud sände.

Gudomlig energi

När man kommer till Santo Domingo och upplever den komprimerade orättfärdigheten i människor som blir förtryckta, plågade och orättvist behandlade, så förstår man att i den här orättvisan tjänar det inte något till att komma med en stor verksamhetsapparat. Här måste det gudomlig energi till; det måste tro till.

Tron är en fri gåva; inte något man producerar, utan något man i ödmjuk tacksamhet mottager.

Jag förmodar att ni känner till våra syskon i fängelset i Santo Domingo som kämpar sin till synes tröstlösa kamp emot orättvisan. Man känner det som om man skulle vilja riva ut hjärtat ur kroppen för att dela något med sig. Vad vi kan åstadkomma för de här människorna är så försvinnande litet.

Intrycken från de fattiga kvarteren och Comunidad Maranatas arbete där, satte outplånliga spår i Jan-Egil hjärta, förstår vi av hans missionsrapport.

Leva ut uppståndelsens budskap

Men jag har sett syskonen i Comunidad Maranata arbeta i den dagliga tjänsten, utan stort maskineri. De ger trosvittnesbörd åt sina grannar, till överhet, fångvaktare och alla som representerar orättfärdigheten, och jag blir så gripen. Det är något oerhört att se syskonen därnere i verksamhet: Stilla, försiktigt och trosfriskt. Där växer fram något som inte har yttre storhet, utan barnslig tillit till Jesus. Man ser barnen komma till skolan varje dag och sätta sig vid skolbänken, och syskonen som går dit dag efter dag och troget kämpar med undervisningen. Man ser Ulla åka till kliniken. Hon tar emot sjuka, fattiga, nedtryckta och utslitna människor; troget varje dag. När man ser syskon i evangelisationsarbetet, i praktiskt missionsarbete bland människor som inte kan applådera dem för deras insatser och heller inte lyfta fram dem, men att de ändå verkar trons gärning; blir man gripen.

Uppståndelselivet

När man mött Jesus och lever ut detta Kristusliv i vardagen, handlar det inte så mycket om vad du och jag förmår göra i Guds verk. Mission handlar inte i första hand om vad människor kan åstadkomma; utan om vad Gud har gjort genom Jesus Kristus och genom människor som blivit delaktiggjorda detta uppståndelseliv och lever ut uppståndelsens budskap till sin omgivning.

Tänk, att också jag kan få vara med! Ni skulle se syskonen i Santo Domingo! Jag har ett stort förtroende för deras arbete. Det kommer säkerligen aldrig att bli numerärt stort och märkvärdigt. Där arbetar människor som delar med sig, därför att det fått för intet och vill ge för intet — *detta är mission!* Vi måste vara med och lyfta fram missionsarbetet i våra förböner!

Detta är Guds gärningar, att I tron på den han har sänt.

Duane Trulin är föreståndare för en pingstförsamling i Sacramento, USA. När Christina och Per-Arne Imsen i februari detta år besökte hans församling höll pastor Trulin denna rannsakande predikan som MR fått tillåtelse att publicera.

DUANE TRULIN, Sacramento, USA

DEN SISTA GENERATIONEN

Övers: AGNETA ORELLANA

I USA och Canada bor 6 % av världens befolkning, och där finns 94 % av alla predikanter och missionärer i världen! Rör detta dig? Har vi rätt att höra många gånger innan de hört en gång? Har vi rätt att beröva dem evigt liv?

Vi behöver en vision. Missionsarbete kräver mycket mer än att skicka ett missionsoffer. Det räcker inte med att säga: Här har du hundra tusen kronor, gå nu och predika evangelium. Vi måste själva vara en del av gåvan. Livet kanske är behagligare hemma, men inombords finns ett rop. Har du hört människoskarornas, de döendes rop? De vilsegångna själarna sörjer, eftersom de inte hade tillräckligt djupa rötter, eller kanske aldrig hann få rötter.

Vi behöver inte fler predikningar, utan mer av Jesus. Inte fler program, men mera uppenbarelse av Jesus. Men för att få det Gud vill vi ska ha, måste vi överlåta oss mera åt Gud.

Det kommer tider i vårt liv då vi måste konfronteras med verkligheten; inte bara i vårt vardagsliv, men i vårt andliga liv. Det gäller våra hem, vårt äktenskap, våra affärer.

Den generation vi lever i är mycket unik, ty den kommer att möta den återvändande Kristus. Vi lever i fullbordans tid. Det säger Guds Ord. Vi är ett folk på väg hemåt. Vi har en mission som ska fullföljas. Kom ihåg, att när det här livet är över; när vi lämnar den förgängliga kroppen, så går vi in i Guds fortsatta, eviga syfte med våra liv. Det är viktigt att vi har klart för oss varje dag var vi andligen befinner oss. Bär vi andens frukt, likbildas vi med Jesus? Vad har vi för livsstil? Finns kärlek, glädje och frid hos oss, som en gudomlig frukt? Hur är det i vårt äktenskap? Vilken atmosfär skapar vi omkring oss? Har vi Ordet som centrum för vårt liv; bygger vi på sanden eller på klippan; bygger vi för framtiden? Förbereder vi en ark för våra familjers frälsning? Samlar vi skatter för evigheten, eller slösar vi bort livet och följer med strömmen? Om vi anpassar oss till omgivningen och denna tidsålders väsende, så har vi snart ett förslösat liv och en förlorad själ. Vad har du för målsättning med ditt liv? Vill du bli använd av Gud, och komma till himlen? Inte bara nätt och jämt komma innanför dörren, men få en segerlön.

Hur är det egentligen med oss; bryr vi oss om att en själ går mot förtappelsen? Hur länge sedan var det som du grät över en förlorad själ? Hur länge sedan var det som du hade sömnlösa nätter på grund av att en själ gått in i evigheten utan Kristus? Måtte Guds ande öppna våra öron och tvätta våra ögon med ögonsalva, så att vi kan se vad han ser.

Bibeln talar om att de som går förlorade har ett täckelse för sina ögon. Tänk om man kunde dra undan detta förhänge, då skulle inte människor förslösa sina liv, utan de skulle ha inriktning, djup och syfte.

I Luk. 6:45-49 står så här: *"En god människa bär ur sitt hjärtas goda förråd fram, vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd fram, vad ont är; ty vad hennes hjärta är fullt av, det talar hennes mun. — Men varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gören dock icke, vad jag säger? Var och en som kommer till mig och hör mina ord och gör efter dem, vem han är lik, det skall jag visa eder. Han är lik en man, som ville bygga ett hus och som då grävde djupt och lade dess grund på hälleberget. När sedan översvämning kom, störtade sig vattenströmmen mot det huset, men den förmådde dock icke skaka det, eftersom det var så väl byggt. Men den som hör och icke gör, han är lik en man, som byggde ett hus på blotta jorden utan att lägga någon grund. Och vattenströmmen störtade sig emot det, och strax föll det samman, och det husets fall blev stort."*

Den ene av dem som byggde, var grundad på hälleberget; den andre på sanden. Det är lätt att bli vilseförd under religiös täckmantel. Man fångas lätt upp av religiösa system och imperier. Jesus uttryckte farhågor: "Kommer Människosonen när han kommer att finna tro här på jorden?" I sin bergspredikan påpekar han att vi till och med kan driva ut onda andar och göra under utan att bli igenkända av Gud. Det är nämligen inte vad vi *gör*, utan vad vi *är* som är det avgörande, så det är angeläget att veta den grundläggande motivationen till vårt handlande.

Jag talar nu till er som gudsmän och gudskvinnor som beslutat sig för att tjäna Gud och vill gå in i allt Gud har berett för er. Du får välja mellan att bli brukad av Gud eller driva omkring i tiden. Det är så lätt att följa med strömningarna. Varje generation följer en viss trend. Den går alltid nedåt och leder efter en tid till sammanbrott, dom och straff. Sedan kommer Gud och reser upp kvarlevan till ett nytt folk igen. Vi lever nu i slutet av en tidsålder, och vi vet att Jesus kommer åter i denna generation.

Vetenskapsmännen ser ingen möjlighet för denna värld längre än till 1995. I tidningarna läser vi om hur ozonskiktet runt jorden perforerats. Och då det inte längre skyddar, blir man bränd av solen. Läs i Uppenbarelseboken om basunerna, och om domarna. Här lägger vi märke till allt som är i annalkande; det Uppenbarelseboken deklarerar. Det kommer att ske inom kort, och kan inte hejdas. I en undersökning som gjordes, framgick att mindre än 50 % av vår generation inte längre tror på en organiserad kyrka och dess effektivitet. Kyrkosystemen håller på att klassa ut sig själva. De avlägsnar sig från Ordet, och släpper in allt från världen innanför sina dörrar. Den nya generationen idag ser kyrkovärlden som en mycket kompromitterad värld. Men ut från denna kompromitterade värld kommer Herren att kalla ut ett folk. *Han skall ha ett folk!*

I 2 Tim. 3 läser vi historien om människor som en gång var kristna: *"Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma..."* Brevet skrevs till kristna. Jag målar här upp bakgrunden till den värld vi nu lever i, omständigheter vi har omkring oss och svårigheter vi konfronteras med. Och då måste vi läsa Rom. 1:21-32. *"Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. När de berömde sig av att vara visa, blevo de dårar och bytte bort den oförgängliga Gudens härlighet mot beläten, som voro avbilder av förgängliga människor, ja, ock av fåglar och fyrfotadjur och krälande djur. Därför prisgav Gud dem i deras hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina kroppar. De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i evighet, amen. Fördenskull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergåvo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön. Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting. Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrångsinthet; de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud, våldsverkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina föräldrar, oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra. Och fastän de väl veta vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de som handla så förtjäna döden, är det dem icke nog att själva så göra, de giva ock sitt bifall åt andra som handla likaså."* Dessa ord är klara, och behöver ingen utläggning.

I tidningarna läser vi varje dag rapporter om den epidemi som nu Amerika och hela världen drabbats av. Det är den värsta epidemi som någonsin funnits sedan mänsklighetens begynnelse, och vi vill inte se situationen som den verkligen är. I Romarbrevet 1 får vi veta exakt vad som sker. Om dem som vill gömma sin ondska och påverka mänskligheten idag. Jag vill säga till de unga: Lev rent, eller dö! Vår tid är full av lusta, inte kärlek. Guds Ord är sant. Denna generation har nonchalerat Guds lag, och många människor kommer att dö. Överallt sprids denna farsot, och 1990 kommer det att finnas så många som dött i AIDS, att varje familj kommer att vara berörd och sörja förlusten av någon anhörig. Du kanske tror att jag överdriver, men jag önskar att jag kunde skrämma djävulen ut ur er. Jag önskar att jag kunde nå så djupt in i era hjärtan med budskapet, så att ni inte längre leker med era kroppar och tillåter de onda begärelserna av denna tid inta era liv och besegra er. Lämna synden och det som är främmande för Gud! Vårt liv här är inte så långt, vi är på väg hemåt, och lever i en dålig miljö.

Bibeln talar i Matteus evangelium profetiskt om hur män togo sig hustrur och hustrur gåvos åt män; man gifte sig, skilde sig, gifte sig igen. Och allt detta på grund av köttets lusta. Vill du vara lycklig imorgon, måste du leva i lydnad för Ordet. Vad har du för framtid? Det finns ingen framtid. Nu handlar det om att överleva.

För två år sedan kunde vi fortfarande tala om utveckling. Nu är det inte tid längre att initiera stora projekt i vårt land. Mönstret har förändrats. Amerika har kommit till den punkt då det bara handlar om mental, fysisk och materiell överlevnad, tills våra sjukhus är fyllda av människor som är sjuka i farsoter. Vi har nu fler läkare och sjukhus och mer kunskap än någonsin förr i historien, men vi har också mera synd. Vi måste bryta oss ur de djävulska mönster vi har runt omkring oss, predika evangelium tills Jesus går omkring här på gatorna och kan verka genom din kropp, ditt liv, ditt temperament. Gud vill inta ditt hem. Han vill ta bort gensträvighet, konflikter och undanflykter. Han vill rensa bort allt onödigt som tar tid och kraft i ditt liv. Om du får mera av Jesus, kommer in i Ordet, och börjar bedja tillsammans med familjen, kommer detta snart att inverka så att glöden från den gamla köttsliga naturen dör bort.

Det finns så mycket som är nedbrytande. Man har tagit bort bibelundervisning i skolorna, det finns så mycket smuts- och porrlitteratur. Televisionen är ibland rena helvetesvisionen. Dumburken som gör oss alla mentalt svaga, och vi tar intryck och tror att synd är tillåtet bara för att det så allmänt praktiseras. Resultatet blir att vi i vår vidsynthet själva börjar kompromissa, och in över våra kroppar drar draksådd och förbannelse. Om Gud tog sin hand från oss, skulle en helveteseld bryta fram ur människornas bröst. Döden och synden är krafter som är förutsättningen för helvetet.

Gud känner församlingarna som verkar idag. En hel del skulle gagna Guds sak om de stängde sina dörrar, eftersom de mera tjänar synden än rättfärdigheten. En kyrka är inte kyrka bara för att man sjunger en sång. En kyrka är kyrka om Gud finns där, om den Helige Andes kraft finns där, om Ordet är i centrum. Det handlar inte om underhållning eller välsignelser, utan en plats där Gud möter ropen från själars nöd om att hjärtan blir avlastade, att de blir renade från synd, och nya skapelser i Kristus. Människorna behöver sådant som ger näring åt den andliga människan och driver ut helvetets frestelser så att man kan se in i Faderns ansikte och säga: "Fader vår som är i himmelen, helgat varde ditt namn." Vi kan inte leva upp till de tio budorden eller bergspredikan i egen kraft, men vi kan leva i *hans* liv! Hans liv kan lysa ut från vårt inre i gudomligt, andligt utflöde.

Vi sjunger om att vi är förlossade, frälsta, renade och förlåtna. Visst är det sant. Våra synder är förlåtna och Gud kommer aldrig ihåg dem mer. Men man kan känna till mycket *om* Jesus utan att känna *honom,* man kan vara övertygad utan att vara omvänd, man kan gå i kyrkan hela livet, och ändå komma till helvetet. Kyrka och doktriner kan inte frälsa dig, inte heller ritualer och dogmer och konserter. Du kan vara produkt av någon annans övertygelse och tro vad andra säger åt dig. Varför? Jo, det är lättare att tro på sagor än på verklighet. Läs Guds Ord, tills det övertygar och blir ditt! Läs, tills det föder fram en ström av liv inom dig! Försam-

forts. sid. 37

Text och foto: STINA FRIDOLFSSON

Ferenc Lovasz sitter i ett hörn av soffan med sin 11-årige son Frans i ett beskyddande grepp. Frans är hans ende son och ende släkting i det främmande landet Sverige, dit han kom som politisk flykting för femton år sedan. Sverige är det land där han fått uppleva det otroliga: Han måste fly för att få behålla sin son.

År 1976 träffade Ferenc en kvinna från Jugoslavien som kom att bli hans hustru i ett land där de båda var främlingar. Hon talade också ungerska, och de levde sitt liv med eget språk och egen kultur i det kyliga främlingslandet.

För Ferenc blev äktenskapet slitigt och problematiskt. Hustruns släktingar, som fanns både i Sverige och i Jugoslavien, accepterade inte Ferenc, och när sedan sonen Frans föddes, arbetade de målmedvetet och intensivt på att skilja paret åt.

Ferenc berättar att hustrun inte hade starka nerver. Gång på gång gav hon efter för släkttrycket och tog sonen med sig och flyttade hem till dem. Efter några veckor längtade hon efter maken, tog kontakt med honom, försonades och flyttade tillbaka igen. Detta upprepades många gånger, och blev naturligtvis väldigt ohållbart i längden.

—Svenska sta

Till sist gick det som släktingarna önskade: Paret tog ut skilsmässa. Sonen blev kvar hos modern, än om domstolen dömde gemensam vårdnad. Modern orkade inte länge med sin komplicerade tillvaro, utan slutade sina dagar.

Frans blev, innan fadern visste något, av släktingar placerad i fosterhem. När fadern sedan nåddes av beskedet om vad som hänt, grep han snabbt in, och såg till att han fick hand om sin son.

Olämplig vårdnadshavare

Sedan började på allvar karusellen. Den döda hustruns släktingar kontaktade sociala myndigheter och menade att Ferenc var olämplig vårdnadshavare. Just då hade Ferenc, som var bilmekaniker med fina vitsord, blivit arbetslös, och tvingades söka socialhjälp för att betala hyran. Och en ödesdiger utredningskvarn började mala.

Här ska vi nu inte ta tid och plats för att berätta om de många turer av undersökningar, papper, domar och beslut som ledde till att Frans placerades på fosterhem. Vi konstaterar bara att, som för så enormt många andra föräldrar i vårt land, ledde utredningen till tvångsomhändertagande av den då sexårige Frans.

Fadern, som hade svårt att uttrycka sig på svenska, och inte så väl kände till sociallagar och vanor i vårt svenska kultursamhälle, kunde inte hävda sig. Den originelle mannen fick naturligtvis en misstänksam och negativ laddning till myndigheterna, och efter dramatisk polisrazzia med hämtning av sonen, fick han inte ens reda på var sonen fanns, och ännu mindre träffa honom.

Sonen placerades i ett fosterhem där makarna inte levde något speciellt harmoniskt familjeliv. Efter något år skildes de. Fostermodern stannade i hemmet, och

snart flyttade en ny fosterfader dit. Det var ingen annan än Frans' biologiske och desperate far som ifrågasatte lämpligheten av den miljön för sin känslige son.

Ferenc besitter en okuvlig envishet. Han har sedan sonen togs ifrån honom 1982 demonstrerat, skrivit, ringt och agerat. Via medborgarrättsrörelsen kom han i kontakt med Maranata. Arne Imsen hjälpte honom att anmäla det övergrepp som skett mot hans familj till Europarådet, hjälpte honom med opinionsskapande publicitet och att trycka flygblad och sprida om hans situation. Efterhand började han uppleva de människor han träffade i Maranataförsamlingen som sina vänner, och det blev naturligt för honom att söka sig till dem och dela sina bekymmer.

Så småningom blev det en liten ljusning i situationen. I en dom i länsrätten december 1986 tilldömdes Ferenc umgängesrätt med sonen. Målsättningen uttrycktes klart: Att relationerna skulle normaliseras dithän att sonen skulle stanna hos fadern som till namnet aldrig fråntagits vårdnaden av sin son.

Av någon odefinierbar och osund anledning, har de sociala myndigheterna tillsammans med fostermodern gjort det nästan omöjligt för far och son att träffas — trots domslut.

Nu skulle i alla fall Ferenc och Frans få vara tillsammans fyra dagar under midsommarhelgen; första gången på fyra år. Vilken fest! Ferenc hämtade sonen, de var ute och tittade på stan, de åkte till vännerna i Maranataförsamlingen där Frans redan hade så många lekkamrater, de pratade ungerska och åt ungersk mat. Och umgänget blev glatt, avspänt och naturligt.

Söndag eftermiddag skulle fostermodern ringa för överenskommelse om hur och när Frans skulle komma tillbaka. Far och son satt hemma i lägenheten och väntade litet olustigt på telefonsamtalet som dröjde. Ferenc hade naturligtvis inget behov av att ringa och föreslå någon "leverans" av sonen. När klockan blev tio på kvällen utan att fosterhemmet hört av sig, var Ferenc' beslut fattat. Han bäddade ner sonen, och planerade för ett långt, skönt sommarlov tillsammans med honom. Längre vågade han för tillfället inte planera.

Entimmesträffar

Och nu satt alltså Ferenc och Frans på soffan i en lånad lägenhet, gömda för eventuell polisjakt. Frans var tyst och spänd. Det har varit så mycket dramatik omkring honom. Polishämtningar. Fostermoderns hot om att om han inte kom hem i tid skulle polisen komma igen. Och de få tillfällen han träffade pappa, var det så svårt att avspänt umgås. Minnesbilderna från entimmesträffarna på socialtjänstemännens arbetsrum, då det var krav på närvaro av både polis och socialarbetare, förutom en ungersk tolk som skulle lyssna på vad far och son sa. Rapport skrevs från varje sådan träff, en gång i månaden.

Nu hade ju Frans fått träffa fadern ensam några gånger, varit hemma och till och med övernattat. Men det är inte lätt att hitta den naturliga umgängesformen som ska finnas mellan far och son. Fadern måste få uttrycka den ackumulerade ömhet, saknad och oro han haft för sin ende, käre son. Det blir många kramar och kyssar. Det behövs dagar av kontinuerlig samvaro för att balansera och normalisera umgänget. Det har Ferenc förstått, och därför sitter de nu här, på flykt för att markera kravet att det som beslutats i rätten blir realiserat.

Pressen är inbjuden att skriva om deras situation. Ferenc deklarer att han inte kommer att lämna sonen ifrån sig. Reportrar skriver, fotografer tar bilder av far och son. Frans stelnar litet i pappas famn, och tittar avvaktande på de främmande fotograferna. Är de där för att hjälpa eller skada?

Hur ska det gå för dessa flyktingar? Ska de snart i fred få åtnjuta den lagstadgade rätt de har att leva tillsammans?

...ten stal mitt barn!

RAPPORT UTIFRÅN

GUNNO ANDERSSON
intervjuar
JENS-ERIK

TÄLTMÖTEN I LONDON

I mellersta England, i det sk Midlands, finns ett andligt församlingsarbete som går under arbetsnamnet "The Jesus-People" (Jesusfolket). Det började i en liten baptistförsamling i Bugbrooke med ca 40 st medlemmar 1970. Pastor hade blivit andedöpt och predikade Apg. 2 med inlevelse och smörjelse.

Idag har församlingen ca 1 000 medlemmar, varav ca 800 bor i olika kommuniteter på ca 40 olika platser Midlands. Med stor ambition och stort engagemang satsar man på församlingsarbetet, där evangelisationen intar en mycket stor plats, dock inte på bekostnad av inre samling och uppbyggelse.

I år har man satsat på 10 miljonstaden London, som du kan läsa i vidstående telefonintervju.

Vi sitter i studion i Örebro. Det som vi säger här går alltså ut i närradion i Örebro. Nu ska du få berätta lite om ert arbete. Ni har varit i London nyligen?

— Ja, vi har varit i London i en vecka och haft en möteskampanj i ett tält, med sittplatser för ca 1 200 människor. Det var rest i Buttersea Park, vid floden Themsen. 35-40 människor har blivit frälsta under kampanjen. Det var ca 300 icke kristna, som besökte mötena. 20-25 avfälliga kristna kom tillbaka till oss.

Hade ni andra aktiviteter i samband med tältmötena?

— Ja, vi hade en marsch genom London i lördags. Vi startade i Hyde Park och så gick vi genom hela centrala London. Det var ca 5 km.

Hur reagerade folket i stan när de såg marschen?

— De var bara positiva, och vi fick god kontakt med folk, som vi gick förbi. Vi delade ut traktater också, som talade om vilka vi var. Vi hade också stora banderoller, på vilka det stod bl a Jesus Army, Love, Power and Sacrifice. (Jesus armén, kärlek, kraft och försakelse.) Och på en stod det: We fight for you. (Vi kämpar för dig.)

Har ni haft dopförrättning också?

— Nej, inte nu. Men två människor blev döpta i Helig Ande på gatan, när vi bad för dem. Vi kan i alla fall säga att kampanjen har varit mycket betydelsefull. Vi var på ett särskilt sätt förberedda på, att skulle vi till London, och då måste vi komma med Guds kraft. Annars är det förspillda pengar och krafter. Och vi har verkligen fått uppleva att Guds kraft har varit med oss.

Jag kom i kontakt med en ung man före kampanjen. Vi var ett team här då, och mötte honom, där de hemlösa håller till och sover i kappsäckar. Han kom sedan till ett möte. I avslutningen böjde han knä, och jag lade händerna på honom och bad. Han skakade, så han nästan inte kunde stå på benen efteråt. Vi har fått se Guds kraft verksam. Det har varit en fruktbärande kampanj. Vi ska ha en kampanj till här, förmodligen i oktober.

Planerar ni fler tältkampanjer?

— Ja, vi ska till flera olika platser, bl a Nottingham, Northampton och Birmingham.

I måndags var hela församlingen här i London. Vi åkte då i en bilkonvoj, motorvägen in till staden. Konvojen var ca 5 kilometer lång.

Vi måste förklara för lyssnarna att ni är ca 800-1 000 personer, med ungefär 150 gemensamma bilar.

— Ja, ca 40 minibussar och 120 personbilar.

Ni körde då motorvägen in mot London. Hade ni några dekaler på bilarna också?

— Ja, vi hade dekaler med samma texter som på marschen: Jesus Army etc. I London finns en tradition, att bära halsdukar med fotbollslagens färger och namn på. Vi hade halsdukar, hängande ut från buss- och bilfönstren, med de här texterna på i stället.

Vi förstår att ni förberett den här kampanjen väldigt noga.

— Vi har tagit mycket tid i bön, och det har också burit frukt. Vi kom i kontakt med flera människor, som bett Gud sända kristna i deras väg. Och så mötte vi dem samma dag. En hel del avfälliga kristna har kommit tillbaka till Herren. Jag kan också berätta att vi har hela kampanjen upptagen på video.

Ska ni visa det i skolor t ex eller ska ni ha det för eget bruk?

— Det ska användas i evangelisationsarbetet.

Vi får önska er Guds välsignelse då.

— Tack så mycket.

Midnattsropet

TORGET

Här, mitt i tidningen, är TORGET, mötesplatsen för hälsningar, tankar och budskap i samtalston från människor som mött Jesus. Personliga ord om honom från hjärta till hjärta.

SKRIV GÄRNA! Sätt dina tankar på pränt. Du har säkert något särskilt att meddela av tankar, upplevelser och erfarenheter. Berätta om helbrägdagörelse, gudsingripanden. En dikt, en tanke eller en hälsning till Midnattsropets läsare. Skicka gärna med foto.

Adressen är: Midnattsropet, "Torget", Box 344, 101 24 Stockholm.

CHRISTINA EILEFORS, Stockholm:

—I vardagslivet får vi tjäna Gud!

Jag blir plötsligt så fylld av tacksamhet, värme, glädje och frid, när jag sitter i församlingens grillkiosk och väntar på att nästa kund skall dyka upp.

Det kan med mänskliga ögon se ganska tråkigt, grått och meningslöst ut. Men jag har Jesus i mitt hjärta så jag ser inte längre med mina mänskliga ögon utan med Jesu ögon. Och vad ser jag när jag har hans syn? Jo, jag ser ett åkerfält, ett fält att så ut en massa frön på. Åkerfältet är alla människor som passerar på vägen utanför. Det är också grusplanen framför dit människor kommer för att sälja, köpa och titta på bilar.

Fröna man sår är kanske inte särskilt stora, men ett frö är i alla fall ett frö. Tänk på det lilla senapskornet som ger en så stor växt. Vad kan då inte Guds ord d v s fröna åstadkomma?

Tänk att mitt i det vardagliga livet få tjäna Gud! Att varje stund vara innesluten i Guds vilja och vara en ljuskanal och en frökanal som Gud får skicka sina frön igenom. Det ÄR en enorm nåd att vara kallad och utvald AV GUD!

Därför vill jag ödmjukt och tacksamt fortsätta att sälja hamburgare och korv och göra mycket annat i Jesu namn. Då blir vardagen fest. Men det är inte alltid så lätt. Det sanna livet är en kamp. Och så länge det är kämpigt är vi beroende av kraften från Gud. För i egen kraft går det inte. Och skulle det alltid vara vindstilla skulle vi ganska snart sluta bedja på det livgivande sätt som man gör när man i kampen måste ropa på Gud. Och vi skulle till slut dö.

Det är ju i vardagen som Jesus har möjlighet att bevisa sin trofasthet. Konferenser och tältmöten är bra, men tack och lov, livet består inte enbart av det utan mestadels av vardag. Och det är i vardagen vi ska pröva och använda det vi fått mottaga i högtiderna, och det är i vardagen Jesus har möjlighet att använda oss!

Tiden är så kort, så bed att Gud den tid som är kvar, får använda oss var och en på bästa sätt. Må Gud genomskölja oss med sin reningsflod så att de frön han vill ge ut till olyckliga syndatrålar inte fastnar på halva vägen i kanalen p g a segt gammalt slagg som vi låtit gro inom oss.

Dagarna fly, mina år hasta bort. Ja, lik en rök de försvinna. Tiden att verka är dyrbar och kort Snart har min sol gått ner. Själar i mörker och otro jag ser. Synden förstör deras livskraft alltmer. O, låt mig gå, innan solen går ner, Gå med ett bud från Gud.

Sänd mig till dem som försmäkta i nöd, Under en leende yta! Låt mig få bli för de svaga ett stöd. Snart har min sol gått ner. Hastigt de korta minuterna gå. Snart skall vid levnadens afton jag stå. Men innan solen gått ner, låt mig gå, Gå med ett bud från Gud.

Låt mig få gå med ett budskap till dem Som blivit slagna i striden! Bringa dem hopp, så att blicken igen, Lyftes i tro och bön. Låt mig få tjäna dig Frälsare kär! Visst är jag svag, men min starkhet du är. Låt mig få bli till välsignelse här, Innan min sol gått ner.

GUD ÖVERGAV MIG INTE

ANETTE HELLSTRÖM, Örebro

Jag är så tacksam till Gud att han inte har övergivit mig, fast jag har varit så hård och kall och inte velat lyssna när han har kallat mig. Jag har känt en så stor tomhet inom mej, men nu när jag har tagit emot Jesu kärlek igen, så har han fyllt den tomheten.
"Detta är ett fast ord; ty hava vi dött med honom, så skola vi ock leva med honom; äro vi ståndaktiga, så skola vi ock få regera med honom. Men förneka vi honom, så skall ock han förneka oss; äro vi trolösa, så står han troget fast vid sitt ord. Ty han kan icke förneka sig själv." (2 Tim. 2:11-13)

ANNA-KATRIN GUSTAFSSON, Stockholm

Det är så mycket som sysselsätter människors tankevärld. Man hör dagligen talas om det som händer i världen; hungersnöd, utbrytande epidemier, kärnkraftsolyckor, naturkatastrofer. Listan kan göras lång över det som människan står rådlös inför.

Hon blir ofta påmind om det här och känner sig alltmer påträngd, eller så försöker hon kasta av sig dessa tankar som gör att man känner fruktan för framtiden.

Med mänskliga ögon sett kan det se ganska mörkt ut. Men det finns en lösning; Jesus Kristus! Han har gett oss frälsningens väg.

Frälsningen är en gåva från Gud. Den innebär in-

INGA-LILL HÄGERMAN, Stockholm:

Är du en förlor

Förmodligen så upplever du dig inte som speciellt "syndig". Jag skulle tro att du betraktar dig själv som en ganska hederlig människa. Kanske gör du dina "snedsprång" då och då, det måste man ju för att inte bli tråkig. Men på det hela taget ser du dig antagligen som en "bra" människa.

Du anser nog inte att du borde kunna bli utpekad som förtappad, förlorad och evigt fördömd. Skulle jag säga dig att du med ditt liv hyllar Satan så skulle du nog bli djupt förolämpad.

Ändå är just det Bibelns beskrivning på dig, du människa som lever utan gemenskap med Jesus Kristus.

Du kanske tycker att det där med frälsning, det är något som är till för gamla människor, och möjligen för dem som hamnat på livets avigsida, men för *mig*?! Skulle jag behöva en krycka att halta fram på, jag som har det så bra?

Du känner nog igen argumentet.

Men det är just till dig, du trygga välfärdsmänniska som jag vill rikta dessa rader. Därför att Bibeln beskriver dig som en mycket olycklig varelse, utan framtid och hopp, utan gemenskap med din skapare och utan frid i ditt inre.

Faktum är att det liv du lever idag kommer att ända i evig fördömelse.

Synd är ett omodernt ord idag, förknippat med en hel katalog av "du får inte". Inte många vet att det egentligen handlar om att "förfela sitt liv" — "missa målet". Helt enkelt att leva utanför Guds ursprungliga plan med sitt liv. Det är därför jag påstår att du är en syndare som behöver bli frälst. Ty påstår att du är en syndare som behöver bli frälst. Ty Guds vilja med just dig är att du skall leva i gemenskap med honom. Du är skapad till Guds avbild och ämnad att leva i hans närhet. Jesus Kristus vill bli Herre i ditt liv.

Idag är du förlorad, men Jesus har makt att försona dig med Gud. Han har redan banat vägen, fullbordat frälsningsverket.

Jesu blod är reningsmedlet som kan befria dig från din synd som nu befläckar dig.

Han vill föra dig in på den

te att vi får en tryggad framtid i materiell mening eller något annat som på ytan kan se fint och bra ut. Nej, frälsningen innebär inre frid och en framtid i *evigheten!*

"Ty av nåden ären I frälsta, genom tro — och det icke av eder själva, Guds gåva är det." (Ef. 2:8)

Nu står valet i din händer. Antingen tar du emot gåvan, eller så förkastar du den. Tar du emot Jesus får du uppleva liv och övernog. Då kan du också instämma i de här sångverserna:

Valet står i dina händer

Att vara din, när skuggorna blir långa Och dödens natt sig sakta sänker ner. Är jag blott din kan fruktan ej mig fånga I sorgens mörker du till barnet ser.

Att vara din, o Jesus det är livet, Att vara din är lycka underbar Du har ditt hjärteblod för mig utgivit Och öppnat frälsningskällan rik och klar.

Nej, intet, intet finnes här i världen Som skänka kan min själ en frid som din. Du är min sång, min tröst på pilgrimsfärden O, dyre Jesus, tack att du är min!

are?

väg som var Guds ursprungliga för ditt liv. Ett liv tillsammans med Jesus innebär ett meningsfullt liv, där frid och glädje regerar.

Du har kanske hört sången någon gång:
Förr var livet fyllt av oro
bjöd mig bara grå tristess
Men en dag jag mötte Jesus
och jag är ej densamme sen dess.

Det kan bli din erfarenhet just idag. Att du blir förvandlad. Född på nytt som Bibeln säger. Som du förstår så handlar det om ett helt nytt liv. Ett *nytt* liv därför att det sker ett regimskifte på ditt hjärtas bön. Idag tjänar du, medvetet eller omedvetet en Herre som vill dig enbart ont. Vars syfte är att stjäla, slakta och förgöra. Satan, ty han är denna världens furste.

Avsätt honom från din tron, och låt Jesus Kristus bli Herre i ditt liv. Då får du en Konung som är saktmodig och ödmjuk i hjärtegrunden, vars ok är milt och börda lätt. Om honom heter det att han är full av nåd och sanning, och han förmår att till fullo frälsa den som tror på honom.

Kom till Jesus och låt honom frälsa dig, rena dig och ge dig frid. Det är faktiskt så att även du som till synes har det så bra, behöver Jesus därför att han är själva meningen med livet. Ja, han är Livet självt. Gud välsigne dig att börja leva med, för och genom honom.

"Alla hava ju syndat och äro i avsaknad av härligheten från Gud; och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan av hans nåd genom förlossningen i Kristus Jesus." (Rom. 3:23-24)

ALLT GU

Dagligen 11.0

• MISSIONS- o. VÄCK
BIBELSTUDIER • SAMT

★ INKVARTERINGEN ORDNAS i logement, rum, tält eller husvagn på området.

★ BESPISNINGEN ordnas i mattält.

★ Vi tar inte heller i år ut några avgifter för mat och husrum. Vi önskar lösa det genom personliga offer under konferensen. Kostnaden finns naturligtvis ändå, men utslaget per person blir det knappt 120 kronor om dagen.

★ Vi kan sänka utgifterna för maten under konferensen om vi kan hjälpas åt att skaffa fram olika matprodukter som behövs in natura. Ring oss gärna på 019/964 72, så får du information om vad som behövs.

DS RÅDSLUT
ill frälsning!

0, 15.00, 19.00

ELSEMÖTEN • BÖN •
AL • BRÖDSBRYTELSE

MOUSSA
fr Nordafrika

JAN-EGIL HAFSAHL

GUNNO ANDERSSON

MARCIA PEREZ
fr Västindien

Huvudtalare:
ARNE IMSEN

STINA FRIDOLFSSON
fr Västindien

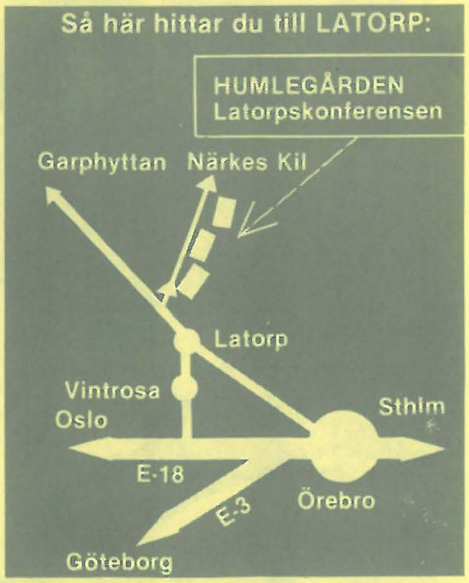
PER-ARNE o. CHRISTINA IMSEN

FOLKE JACOBSSON

KJELL HÄGERMAN

Övr.medv: **Broder Emanuel fr USA, Tage Johansson, Gustaf Jillker, Robin Widén, Märta Berg-Strömmare, Hans Lindelöw, Peder Blom, Mikael Eliasson m fl.**

BARN-VÄNLIGT

- Samlingar för barnen om dagarna. (Tag med musikinstrumenten!)
- Barnvakter finns på området.
- Stora grönområden och barnvänligt bad alldeles i närheten.

— Vi måste hinna rädda många!

Thomas har varit några veckor på Humlegården och jobbar där i storfamiljen. Han kom med en kamrat direkt från en kristen folkhögskola upp till Örebro.

Frid Thomas, hur länge har du varit frälst egentligen?

— I två år, jag blev frälst i februari 1985.

Hur gick det till?

— Jag var i 10 månader på ett rehabiliteringshem i norra Bohuslän, ett hem för narkomaner och alkoholister. Detta hem drevs i kristen regi, det var en familj som hade hand om ett antal pojkar. Jag var en av dem.

— På detta hem som jag bodde på hade vi möten, eller också for vi ut på någon mötesresa. Det var på en sån mötesresa jag fick möta Gud. Krister Lindberg hette talaren. När han predikat bad han att alla som ville ta emot Jesus skulle räcka upp sin hand. Jag hade tidigare känt Jesu maning till frälsning, men inte vågat ta steget. I detta möte tog jag mod till mig och räckte upp handen, till tecken på att jag ville bli frälst.

Då blev du alltså frälst?

— Ja, och inte bara det, Krister Lindberg kom ner till mig i bänken (vi hade aldrig träffats förut) och profeterade över mig. Det löd ungefär; "Du ska komma fram till förbön, för du behöver bli frisk — du har stora skador på hjärna, lever och njurar".

Vad hände sedan?

— Man bad för mig och på en gång föll jag i golvet av Guds kraft och låg där och prisade Gud på ett annat språk, tungotal. Detta visste jag inte om förrän jag vaknade till, fortfarande prisande på detta tungotal.

Vad sa läkaren som undersökte dig efter denna upplevelse?

— Ja, de kunde inte fatta vad som hade hänt. Jag hade plötsligt helt normala värden på proven.

Ditt liv har väl blivit mycket förvandlat efter vad du upplevt?

— Jag har fått lägga av den gamla människan och jag har fått förlåtelse och frid i hjärtat. Jag har blivit fri från droger och känner att jag blivit accepterad och älskad som jag är. Förr fick man alltid lov att ha en mask. Det var alltid en tävling om att vara häftigast och bäst.

Är frälsning till för alla människor, eller är det bara för

MARTIN JOHANSSON, Stockholm:

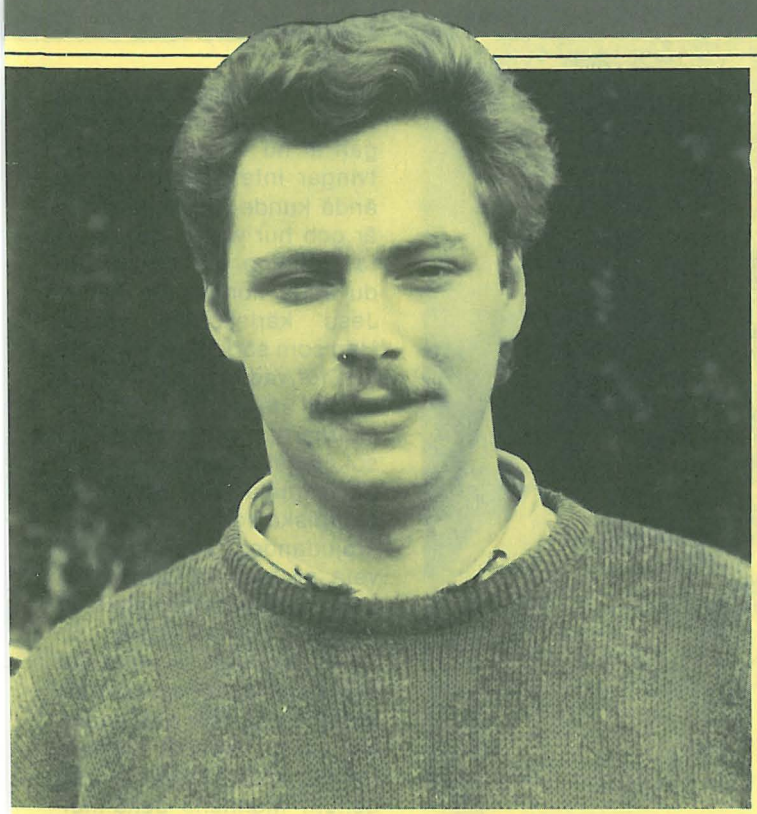
— Jag fick gripa tag i Jesu hand!

Jag är tacksam till Gud att jag har fått möta honom på nytt, att jag har fått komma tillbaka till den frälsare jag lämnat. Jag läste i min bibel innan mötet om Petrus som satt i båten tillsammans med lärjungarna. De hade varit ute och lyssnat till Jesu undervisning, men nu var de på väg tillbaka över vattnet. Man åkte där ensamma utan Jesus. Men så ser man någon som kommer därborta på vattnet. Först blir de förskräckta och säger: — Det är en vålnad. Men så säger någon: Det är Jesus. Och så ser man klart att det är Jesus som kommer. Då blir Petrus så ivrig att han säger: — Jesus, om det är du så låt mig komma ut till dig. Jesus säger: — Kom! Och Petrus går ut. Han tar några stapplande steg i början, men sen ser han sig omkring på det vindfängda havet som blåser omkring honom. Han ser alla orosmomenten omkring honom och blir nervös och tvivlande och så börjar han sjunka. Men du, då finns Jesus där! Han lyfter upp honom och för honom till säkerhet igen.

Det är min situation idag. Jag har fått göra samma erfarenhet som Petrus fick göra. Jag fick gripa tag i Jesu hand, komma åter till honom och känna den trygga fadersfamnen. När jag satt i ett möte i början av konferensen kom en sångvers till mig. "Jesu blod har öppnat pärleporten, pris ske Gud idag den öppen står. Om *du* vill så får *du* gå till himlen, skall *du* ändå stanna utanför?"

Det är den här frågan som är så aktuell idag. Skall du bli kvar när Jesus kommer? Hör du inte att han bultar på din dörr och vill komma in och hålla festmåltid med dig? Människa, sök Gud medan han låter sig finnas. En dag skall det vara försent, en dag har han vikit ifrån din trakt och klappar inte längre på din dörr.

Hör du budskapet som går ut: Kom till mig medan jag låter mig finnas! Du, idag kallar Jesus, imorgon kanske han har gått till en annan trakt. Men du får göra som jag, du får göra som Petrus gjorde och som alla andra kristna har fått göra, du får gripa tag i Jesus Kristus.

MARITA LEIJONHUFVUD har intervjuat THOMAS FORSÉN, Örebro

svaga och gamla?
— Nej, alla människor, naturligtvis. Jesus har dött för alla.

Även för dem som har en "annan" religion?
— Ja, absolut. Jag tror inte de är lyckliga och vi ska försöka rädda folk från alla religioner. Alla som inte dyrkar Gud är avgudadyrkare.

Det talas mycket i vår tid om miljö. Vad tror du om framtiden på vår jord, kan vi rädda den?
— Nej, vi kan inte rädda den. Vi bara fördröjer Jesu ankomst. Jorden kommer att gå under. Läs Bibeln! I Uppenbarelseboken står vad som kommer att hända i den yttersta tiden.

Vad tror du då på för framtid?
— Jag tror på att Jesus ska komma igen, snart, och hämta oss hem, och så tänker jag på att vi måste hinna rädda så många som möjligt först.

Tack, Thomas för den här intervjun, vad skulle du till sist vilja säga till läsarna om du nu får välja dina ord fritt?
— *Lev* i den Helige Andes smörjelse. Glöm ej LÄSA BIBELN och BE!

Guds frid!

SOLVEIG HELMNER, Örebro:

Har du fått tag i den goda delen?

Maria hade funnit det som var nödvändigast:
— Jag *måste* få vara nära Jesus. Jag *måste* få lära känna honom!
Endast så kunde hennes tjänst bli fruktbärande och befriad från självupptagenhet.

Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt... (Luk. 10:41-42)

De här orden riktade Jesus en gång till en mycket upptagen kvinna, vid namn Marta, vars hem Han gästade på sin färd. Marta var upptagen, men inte av vad som helst — hon var ivrigt sysselsatt med att betjäna Jesus. Man kunde tänka sig en fortsättning av samtalet så här — "Allenast ett är nödvändigt, Marta: Du måste tjäna mig mer effektivt, du måste offra mer, du måste bedja mer, du måste göra mera för mig."

Men nej — Jesus vill visa denna oroliga kvinna något helt annat. Han riktar hennes uppmärksamhet på hennes syster, och säger: "Maria har utvalt den goda delen." Vad hade hon då fått tag på, denna Maria, som satt där så stilla och overksam vid Mästarens fötter? Vad hade hon funnit vara det allra nödvändigaste för sitt liv? Jo, detta hade hon funnit: —Jag *måste* få vara nära Jesus, jag *måste* lära känna Honom. Jag *måste* ta tillvara varje ord som utgår från Hans mun. Jag *måste* få del av Hans liv, Hans kraft. Jag *måste* få mättas av Honom, dricka djupt ur själva livskällan, så jag har något att ge vidare till dem jag möter. Endast då kan min tjänst för Honom bli fruktbärande, och inte så rastlös och självupptagen, som den annars blir. Detta var den goda delen Maria hade utvalt. Det handlar faktiskt om ett medvetet val. Har du gjort det enda, verkligt nödvändiga valet i ditt liv?

Har du utvalt den goda delen — den skall då aldrig tagas ifrån dig.

GERTRUD JOHANSSON, Göteborg:

En fråga för hjärtat

Har du någon gång tänkt på evigheten? Har du tänkt på vad som ska ske med dig när du dör?

Förmodligen, alla gör väl det någon gång. Du kanske skakar av dig en sådan tanke med ett lätt obehag. "—Usch, varför tänka på sådant? Vi har ju nog med problem i detta livet att ta itu med." —Ja, men vänta... Jag skulle vilja fråga dig i alla fall: —Hur ska det bli med din evighet? Denna fråga kommer du inte ifrån, den möter dig förr eller senare i sin fulla kraft. Innerst inne förstår du nog att du är en evig varelse, men du tror att det inte finns något svar. Du tror att man blir bortkommen i en snårskog av religionsuppfattningar om man söker svar på denna fråga. Om du ska tro på någon Gud, ja, då vill du ha säkra bevis för att en bestämd religion är den rätta och hur ska man kunna utgrunda alla religioner? Alla är ju lika övertygade om just sin uppfattning. Nej, du orkar inte försöka en gång och förresten är du ju en medveten och nykter människa som satsar på att förbättra denna världen. Det kommer nog att gå bra till sist ändå, om det nu finns en Gud.

Kära medmänniska, bedrag inte dig själv! Du försöker leva på en lögn. Låtsas inte hopp där inget hopp finns. Du måste ha svar på livets stora frågor, annars kan du inte få frid. Frid i hjärtat.

Jag skulle vilja lära dig en sak, det här är en fråga, inte för ditt intellekt eller klyftiga hjärna, utan för hjärtat. Sök med ditt hjärta sanningen om livet, dig själv, om Gud och evigheten. Om du gör det kommer du att finna en person — Jesus.

"Jesus?", tänker du och ser för dig alla olika kyrkor och grupperingar inom kristenheten. Nej, nej, det var Jesus och inget annat. Den sanne Jesus står utanför allt detta. Han lever idag och söker ditt hjärta. Han vill ge dig liv, evigt liv. Han vill ge dig svar på alla dessa frågor, ja han är svaret. Frågan är nu — vill du? Jesus tvingar inte någon. Om du ändå kunde förstå vem han är och hur viktigt det är att ta ställning till honom. Om du ändå kunde lära känna Jesu kärleksfulla väsen. Han som sörjde över Jerusalem för vad som skulle övergå den staden för att människorna där inte aktat på sin sökningstid, han sörjer idag på samma sätt över var människa som inte tar emot erbjudandet, som inte vill veta av honom. "Den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv i Jesus Kristus."

—Vill du inte ta emot det idag? Det är för mycket att mista en så stor och underbar gåva. "Genom hjärtats tro blir man rättfärdig och genom munnens bekännelse blir man frälst." (Rom. 10:10) Hjärtats tro, inte hjärnans eller förståndets tro. Tro i ditt hjärta på Jesus, att han frälsar dig och bekänn det med din mun för din omgivning. Då kommer du att uppleva hur han flyttar in i ditt hjärta. Du får liv, evigt liv. Du får hopp, du får ljus och blir själv ett ljus i denna mörka värld. Du får kraft att se sanningen som den är och behöver inte längre leva i en lögn. Ditt liv får mening då du ju kan sprida detta som du fått vidare till andra. Jag vet att detta är sant för jag lever själv detta nya liv i Jesus.

BIRGITTA JOHANSSON, Örebro

Inga andra gudar

"Och Gud talade alla dessa ord och sade: Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. Du skall inga andra gudar hava jämte mig. Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i vattnet under jorden. Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud. (2 Mos. 20:1-6)

Det här är ju ett bibelord som varje svensk borde känna till.

"Du skall inga andra gudar hava jämte mig." Det första av de tio budord som Mose fick ta emot av Herren Gud på Sinai berg. Inga andra gudar... Ja, men civiliserade svenskar har väl inga avgudar, inga beläten eller bilder som vi dyrkar. Det hör väl obildade hedningar till. Är

AMOS DAHLBERG, Norsjö

En ny början!

Det var en fröjd att se broder Amos installera, koppla och dra elledningar i och omkring maranatafolkets nya center.

— Bällstalundsskolan är en gudagåva till församlingen! utropade den inspirerade och inspirerande pensionären och troskämpen, i ett litet samtal med MR, som fångade honom i flykten.

Amos Dahlberg, 63 år, som för tre år sedan blev pensionerad från arbetet som elektriker i en gruva i Norsjö, har nu börjat hinna med mycket mer av det han egentligen ser mest meningsfullt:

— Jag kan nu bruka och vårda skapelsen. Och så hinner jag ju hjälpa till mycket mer i församlingsarbetet, vilket ju är enormt inspirerande.

Amos har som son av en bondesläkt aldrig riktigt kunnat släppa arbetet med jorden, och tillsammans med sonen Alvar och hustrun Sandy vårdar han hemgården som gått i arv i släkten. Och till den gården har många gånger trötta trossyskon kunnat åka och finna vila och rekreation från stridens hetta på olika fronter.

När Maranataförsamlingen i Stockholm fick flytta från Gamla Bro till Bällstalund, behövdes mycket sakkunnig hjälp av en duktig elektriker. Och Amos erbjöd ivrigt sina tjänster, och kom farande från Norsjö. De flesta av dygnets timmar kunde man sedan hitta honom uppflugen på stege eller krypande bakom köksmaskiner och andra elektriska apparater för att fackmässigt och betryggande montera alla farliga kablar.

— Bällstalund är en gudagåva till församlingen. Jag upplever platsen som en ny början för oss. Stället är väldigt trivsamt för att vara i storstan. Där finns väldiga utvecklingsmöjligheter för framtiden. Det är viktigt att alla nu i starten hjälper till med entusiasm. Det behövs många villiga händer till det myckna arbetet.

Det är i telefonsamtal Amos säger detta. Han var tvungen att åka upp till vårbruk och slåtter.

— Jag räknar med att komma tillbaka och montera tvättstuga och annat när utrymmena friställs så att vi kan göra iordning. Församlingen har verkligen en ny framtid med de möjligheter som erbjuds på Bällstalund.

Amos har absolut ingen känsla av att han som pensionerad skulle ha mindre uppgifter. Kanske hellre tvärtom:

— De som har livserfarenhet bör ställa upp i församlingen mycket mer. Än om man kanske inte har kvar så mycket kroppskrafter, har man ju en vishet som de yngre behöver få del av.

---

det så säkert det?

"Jag är Herren din Gud — en nitälskande Gud," säger Skriften. *"Som gör nåd med tusenden när man älskar mig och håller mina bud."* Eller för att ta ett bibelord från nya testamentet: Jak. 4:5. *"Med svartsjuk kärlek trängtar den Ande som Han har låtit taga sin boning i oss."*

Vad är det den Helige Ande trängtar efter? Jo, efter att få fylla oss med hela sin fullhet. Men ofta, mycket ofta finner Anden att boplatsen den skulle ha är upptagen med så många andra ting.

"Det är så tråkigt att vara en kristen" hör man ofta. "Inte få jag uppleva några välsignelser och inga under heller. Livet är så torftigt och mötena ger mig inget särskilt." *"Med svartsjuk kärlek..."* läste vi. Javisst, naturligtvis är det så. Vi är ju skapade till Guds avbild. Han har inblåst sin livsande i oss, vi är hans. Han vill ha oss. Odelat. *"Inga andra gudar."* Skall vi tänka efter. Vad fyller vi vår tid med? "Ja, men vi måste ju ha lite roligt, lite förströelse så att vi slipper tänka på allt elände runt omkring oss." Måste vi? Varför? "Ja, men en bra film ibland eller ett teaterbesök kan väl inte vara så farligt." För att inte tala om all idrott som vi absolut måste känna till hur det går i. Och musiken, den är ju så skön, avslappnande eller kanske engagerande. Och så lite kändisskvaller på toppen. Det är ju så oskyldigt. Är det? *"Med svartsjuk kärlek."*

Det är klart att om den Helige Andes boning är upptagen av allt annat så sörjer ju den över att den inte kan få utföra *sitt* VERK i människan. Jak. 4:8 *"Nalkas Gud, så skall Han nalkas eder. Renen edra händer I syndare och gör edra hjärtan rena I människor med delad håg."* Då finns det möjlighet för den Helige Ande att få fylla dig. Då får du uppleva sanningen i orden vi sjunger: "Jag har outsägligt stor och himmelsk glädje." Och det är möjligt. Jesus är livets klara källa, så rensa ut det som ej hör honom till och låt dig uppfyllas av den Helige Ande. Då behöver du inte ha det torftigt och tråkigt i ditt liv. Du kan kanske inte vara med i diskussionen om den senaste filmen eller sista nytt från Paris. Men tro mig. Du kommer inte att sakna det, men ditt liv blir rikare. Den Helige Ande ger dig andra glädjeämnen, och du får uppleva små under i din vardag därför att umgänget med Jesus är stund för stund och inte några få timmar i veckan. Och problemen du möter bär han dig igenom och när du är igenom dem finner du kanske till din glädje att även de gav dig något som är av värde. Inte skall väl Guds ande behöva tråna efter att få fylla oss. Det naturliga är ju att ha alla sina källor i Jesus Kristus som fyller allt i alla.

TRONS hemlighet

KJELL HÄGERMAN

...de böra äga trons hemlighet i ett rent samvete. (1 Tim. 3:9)

Paulus talar här om ägande, dvs inte om någonting som vi kan låna av varandra för en kortare eller längre tid, och sedan lämna tillbaka.

Utan detta gäller värden som vi skall ha införlivat med vår förmögenhet, inte tillfälligt, utan permanent.

Han talar här i första hand till diakoner, till församlingstjänare, och självklart är det så att han på ett speciellt sätt vill peka på det som gäller för dem som skall tjäna i Guds hus. Han vill ge dem nycklar så att de kan öppna skafferier, lådor och dörrar. Så de kan komma in i alla utrymmen och visa dem som kommer nyinflyttade till huset på det som där finns utav rikedom och härlighet. Dessutom skall ju tjänarna kunna sätta fram mat åt gäster och andra som besöker huset. Därtill behövs det givetvis nycklar.

Men det som gäller församlingstjänarna, gäller också för allt Guds folk, och på ett sätt kanske också övriga människor.

Paulus talar om "trons hemlighet", som någonting människan bör äga, och det kärl i vilket denna trons hemlighet skall förvaras, bevaras och beskyddas, är det rena samvetet.

Denna fråga har människan brottats med alltsedan fallets dag. Hon har i alla tider och i alla kulturer, desperat brytt sin hjärna med hur hon skall lösas från den skuldbörda hon faktiskt bär på. Här har vi också upprinnelsen till alla religiösa och filosofiska system, vare sig de är av gammalt eller nytt datum.

Inte minst den moderna psykologin har ju konstruerat tekniker för hur man skall befria människan från hennes skuldkomplex. Men de instrument man förfogar över når tyvärr aldrig ned på de djup där problemet börjar. Bibeln talar om "djup som ropar till djup" (Ps. 42:8) Djupen i människans ande ropar till Gud om försoning, frid och förlåtelse, om balsam för hennes orena, tärande och besvärande samvete. Hon upplever att hon kränkt Guds förbund, och att hon måste få sina störda gudsrelationer reparerade.

Oavsett vilket system människan konstruerat, så når hon ändå aldrig ner på de djup där problemen begynner, och ingenting av det hon kan skapa av tankebyggnader eller filosofiska system når in dit där problemen har sin upprinnelse.

Ett enda reningsmedel

Vi som läst bibeln vet att det egentligen bara finns ett reningsmedel för det kränkta samvetet. Bibeln talar om: "Kristi blod — som skall — rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden." (Hebr. 9:14)

Det enda reningsmedel som finns i tiden, är Jesu Kristi blod som renar människans samvete ifrån den religiösa eller profana kvarn som hon trampar runt i.

Det är någonting oerhört som sker när människan får höra evangelium, och hon plötsligt förstår att det Jesus gjort, gäller inte bara objektivt och i största allmänhet för alla människor, utan Jesu död och uppståndelse gäller alldeles särskilt henne.

Då blir hon frälst, när hon förstår att kraften och makten i detta utgjutna blod kan rena just henne från synd och skam.

Evangelium är alltid personligt, och måste tas emot personligt, människan måste få syn på den Jesus. Han som "utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull". (Rom. 4:25)

Detta är frälsningens begynnelse, och när människan sedan låter sig döpas till Kristus så är detta också ett rop till Gud om nåd och barmhärtighet i förtröstan på det Jesus gjort. Petrus beskriver det som "ett dop, som icke betyder att man avtvår kroppslig orenhet, utan betyder att man anropar Gud om ett gott samvete — i kraft av Jesu Kristi uppståndelse" (1 Petr. 3:21)

Även här talas det om ett gott samvete. I och med frälsningen flyttas tyngdpunkten ifrån människans egen inre värld, till det Jesus har gjort på korset — försoningen.

Skeppsbrott i tron

Detta är fundamentet på vilket människan vinner och bevarar frälsningen. Och i det rena samvetet, vars enda reningsmedel är Jesu blod skall "trons hemlighet" inte bara förvaras, utan också ägas och bevakas.

Litet tidigare i det här brevet talar Paulus om att strida den goda striden "rustad med tro och ett gott samvete. Detta hava nu visserligen somliga skjutit å sido, men de hava därigenom lidit skeppsbrott i tron". (1 Tim. 1:19)

Det finns alltså troende som har skjutit åt sidan det goda samvetet, och därigenom lidit skeppsbrott i tron.

Hur oändligt viktigt det är att en troende inte glider iväg från det som är frälsningens fundament: Jesu död, uppståndelse och det renande blodet!

Frälsning, förnyelse, och fortgående vandring kan vi leva i på grund av det *Jesus* har gjort.

Om man skjuter detta åt sidan, och får en annan bas för tron, och en annan grund för vandringen, så tyngdpunkten förskjuts ifrån det Jesus är och representerar till någonting annat, så är man ute på en farlig seglats som bara kan sluta med skeppsbrott.

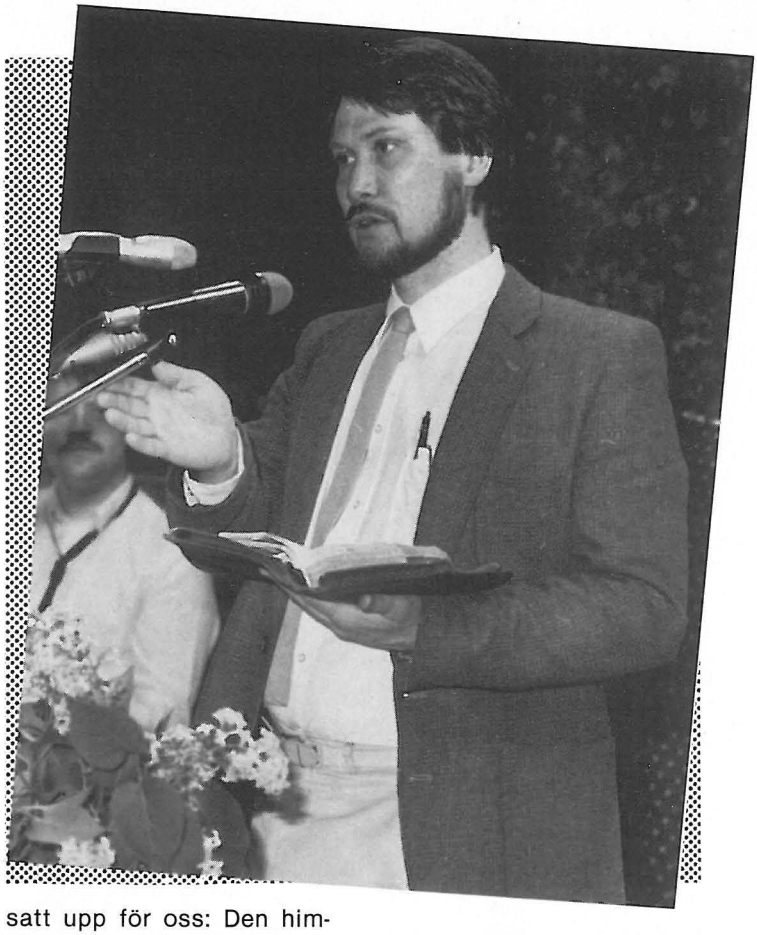
Men Guds vilja är att vi skall äga trons hemlighet i det renade samvetet.

Ett förvandlat liv

Den människa som har kommit till tro på Gud, fått smaka det goda gudsordet, blivit delaktig utav helig Ande och smakat den tillkommande tidsålderns krafter, hon är förvandlad och annorlunda från den stunden.

När du kommit till tro så säger världen:

Evangelium är alltid personligt, och måste tas emot personligt, det handlar om att få syn på Jesus. Han som "utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull".

—Den Jesus som du tror på, han finns inte, Han var visserligen ett föredöme och en religionsstiftare, det kan man rent historiskt bevisa, men han dog som en martyr för snart 2 000 år sedan.

Och trons hemlighet svarar:

—Tack Jesus att du har frälst mig, tack för din försoning och tack att jag får vara ditt barn!

Du har förmodligen varit med om att världen säger till dig:

—Gud kan inte leda en människa från dag till dag på det vis som du säger. Den trons vandring som du talar om, den är alldeles för overklig, otrolig och osannolik för att man skall kunna tro på dig.

Och trons hemlighet säger:

—Tack att du tagit hand om mig Jesus, tack att du leder mig och tack att det håller att tro på dig!

Världen säger:

—Jesus kommer inte, det är en fysiologisk omöjlighet som strider emot alla kända naturlagar, det där kan vi i varje fall inte tro på.

Och så radar man upp alla argument man kan tänka sig till varför det här skulle vara så idiotiskt. Och trons hemlighet hävdar att:

—Jag vet på vem jag tror. Och tackar Gud att det finns en värld bortom tiden, en himmel som Gud berett åt sitt folk!

Denna upplevelse av Jesus Kristus är själva fundamentet, och innehållet i trons hemlighet, som ingen kan beröva oss, oavsett vilka argument och resurser man tar till.

Alldeles bortsett från hur man bevisar, resonerar och talar, så vänder sig ändå trons hemlighet mot höjden och tackar Gud för Jesus.

Livets nya tyngdpunkt

Det är detta vi måste äga som vårt, om vi skall klara av vandringen, och nå fram till det mål som Jesus har satt upp för oss: Den himmel som Gud berett åt alla som älskar och fruktar honom.

Förutsättningen för att bevaras nära Jesus, är det renade samvetet, och att vi aldrig glider bort ifrån den grund som Jesus har lagt, när han dog och uppstod för oss.

Det handlar om Jesu död, men också om hans liv i oss, som får oss att vandra och bära frukt åt Gud. Vi skall "tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud." (Rom. 7:4)

Min vän, överge alla andra grunder för ditt liv. Vare sig din historia är syndabefläckad eller självrättfärdig, så fly till Jesus så du inte hamnar i trons skeppsbrott, utan renad i Lammets dyra blod kan uppleva befrielse från ditt eget jag, så tyngdpunkten förflyttas från ditt eget inre till honom som sitter på maktens högra sida i härligheten.

Med ett renat samvete kan du göra nya upplevelser tillsammans med Jesus Kristus, och då har du också möjlighet att bevara denna trons hemlighet, vilken Paulus är så angelägen om att vi skall få tag i. Det upplevda gudsordet.

Gud välsigne dig att söka dig fram till honom som förmår att fylla, rena och bevara dig. Och leda dig framåt — hemåt! Amen.

Tag med dig

SOMMARKONFERENSEN hem!

Alla möten under sommarkonferensen finns inspelade på kassett! Ange dag och tid för mötet Du vill beställa.

Orderadress: MRM **Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA**

Foto: PER-ARNE IMSEN

Svalkande flöden — en ström från livets land

"Svalkande flöden — en ström från livets land"

Ja, så skulle man kunna summera Maranatafolkets tältserie som just avslutats i Stockholm.

Vanligtvis är denna försommarkampanj förlagd till Örebro, men i år gick den av stapeln på Bällstalundsskolans gårdsplan.

In i det sista försvårades förberedelserna, detaljer i arbetet hakade upp sig, vilket visade att vår avsvurne fiende verkligen vredgades över vårt tilltag. En handfull trogna arbetare brukade all sin förmåga och vid utsatt tid, kvällen före Kristi Himmelfärdsdag, reste sig tältet som en fysisk manifestation av Guds makt.

"Tidlös väckelsesång — nu", var denna series rubrik, och det behagade Herren att uppfylla detta, på ett enastående sätt.

Profetisk hänförelse, förkrosselsens tåreströmmar och triumferande frihetstoner är ingredienser i den väckelsesång som vi fick uppleva.

Förkunnelsen har anslagit samma tonart. Ödmjuk, men ren och central, har den avväpnat oss, som hade förmånen att ta del av den, och samstämmigt har vittnesbörden sagt: "Detta vill vi ha mer utav!"

Arne Imsen — seriens huvudtalare — har predikat försoning och pingst, samt låtit oss få en glimt av det han tänker delge oss i sommarens konferens i Latorp. Han har visat oss skillnaden mellan Sinai berg och Sions stad, och i kampanjens finalmöte på annandag pingst lyssnade vi till ett skakande budskap: Jesus sade inte att den sista generationen skulle ge akt på Abrahams hustru. Han sa: "Kom ihåg *Lots* hustru!"

Gunno Andersson predikade om den sanna bilden av människan. Den som framkommer då vi speglar oss i Guds eget ord. När syndafallet var ett faktum, övertog människans personlighet förvaltandet av skapelsen. En oerhörd tragedi! Men nu får vi, genom Jesus Kristus, födas på nytt och börja vandra i ande.

Jan-Egil Hafsahl från Norge, gästade tältmötena under en helg och bar under gripenhet fram ett budskap som uppmanade till rannsakan och helöverlåtelse.

Kjell Hägerman predikade i pingsthelgen om vikten av att äga "trons hemlighet i ett rent samvete", ett skarpt och förlösande budskap.

Helt fantastiskt var det att vara närvarande i det möte då Stina Fridolfsson, tillsammans med Marcia Pérez steg in i tältet, direkt från Arlanda flygplats. De kom med en hänförelse som kommit hela tältkampanjen till godo. "Aldrig, aldrig har jag anat att Guds härlighet var så stor!" sade Marcia, efter att ha rest över nästan halva jorden och sett Herrens hand i det skapade. Inte många av oss kunde förbli oberörda, när hon sjöng sina innerliga lovsånger.

Flera kära vänner, från när och fjärran har deltagit. Det är inte möjligt att nämna alla vid namn, men var och en har lämnat sin del till gemenskapen, och så har vi fått erfara en sällsam mättnad.

Gud har upprest fallna och stapplande och vidrört sitt folk på mångahanda sätt. När inbjudan gick ut i ett av pingsthelgens väckelsemöten, reste sig omkring tredjedelen av mötesbesökarna och rusade fram. När man såg dem, förstod man att de hastade för att bli delaktiga av Guds stora nåd. Bröderna fick skynda till med bänkar och stolar, för att alla skulle få plats att bedja. En oerhörd längtan efter att möta Gud var starkt utgjuten. Därför kunde också härligheten bryta fram som en mäktig flod. Pris ske Gud!

Ett möte som särskilt måste nämnas är det missionsmöte på pingstdagens eftermiddag, då vi hade glädjen att, för arbete och tjänst i Dominikanska Republiken, avskilja familjen Berno Widén. Det är omöjligt att återge den atmosfär som var rådande då Berno och Karin med sina små, Sebastian, Veronica, Theresia och Johanna, invigdes för sin nya uppgift. "Jag vill varna er", sade församlingens föreståndare, Arne Imsen, "om ni kan, så stanna hemma!" En säregen uppmaning i ett sådant sammanhang! Men Karin och Berno har gjort sitt val. De har hört ropet om hjälp och för dem finns ingen återvändo. Det förstod vi när Berno läste orden i Jak. 2:13 "Ty domen skall utan barmhärtighet drabba den som inte visat barmhärtighet..."

Du bedjare — tag denna familj till ditt hjärta!

Flera av dessa möten har, via närradion, gått direkt ut till mångas öron. Det är inte vår sak att spekulera i ett eventuellt resultat, men evighetens morgon kommer att visa, att Ordet som blir sått i ringhet skall uppstå i härlighet.

Det ovan skrivna är endast axplock ur en oförglömlig tältserie. Av hela hjärtat prisar vi Gud för alla som var med och predikade, sjöng, lagade mat, diskade, skruvade i proppar eller städade! Och vi tackar honom för de erfarenheter vi gjorde. Så går vi vidare med detta hela och fulla evangelium, som ger liv och återupprättelse till en värld som är död i synd och överträdelse.

Du, som ännu dröjer, vet att tiden hastar! Oss har blivit givet ett nådens ögonblick. Därför är det dags att ge Herren tid, kraft och ett helt hjärta.

Hälsningar
Märta Berg-Strömmare

BIRGITTA JOHANSSON Konferensutkik

MID-SOMMAR I LJUNGS-BRO

Efter en vår och försommar som verkligen inte visat sig från sin bästa sida, så tittade solen försiktigt fram när vi på midsommaraftonens eftermiddag styrde färden mot Ljungsbro i Östergötland, ca 15 km från Linköping.

Det är där maranatafolket hållit till de fyra senaste midsommarhelgerna. Och hur skulle vi kunna hålla oss därifrån, trots hotet om regn och kyla hela helgen (som dessbättre visade sig vara betydligt överdrivet)?

Hur som helst packade vi in stövlar och regnkläder och åkte dit.

Där möttes vi av glada syskon i storfamiljen som öppnade sina hem, uthus, visthusbodar och sin trädgård för oss, ett 100-tal syskon från olika platser i landet. Framför allt upplevde vi att de öppnade sina hjärtan och med glädje delade med sig. Maranatafolket har ju under många år praktiserat tanken om att inte ta ut några fasta avgifter av någon för att ingen skall behöva stanna hemma på grund av brist på pengar. Kostnaderna täcks på frivillig väg. Så även denna gång.

Med stor förväntan gick vi till mötena som hölls i en auktionshall ungefär 1 km längre bort. Många vittnen med Arne Imsen i spetsen hade mött upp, och vi fick tillfälle att lyssna till både undervisning, förmaning, och uppmuntrande, gripande vittnesbörd.

Genomgående i bibelstudier och vittnesbörd var detta att för att få uppleva frälsningens verkliga glädje och bestående värde måste man lämna allt det som hör ett världsligt beteende till och allt mera likna Jesus. Likna honom ända till identifikation. Kristus låter sig inte delas med någon eller något och det beror på oss själva om vi skall få ut något av vad Kristus har berett åt oss. Men han har visat oss på en väg och den är rik på välsignelser. Ingen som ger sig åt Jesus blir lottlös.

Och vem kan glömma de underbara eftermötena då sången och lovprisningen aldrig ville ta slut. Och vad kan glädja ens hjärta mer än att se ungdomar beslutsamt söka sig fram till förbön för att få kraft till ny tjänst, ny efterföljelse, ett helt nytt liv med nya perspektiv och förutsättningar. Jag tror det är den största tillfredsställelse man kan få uppleva. Man gläder sig outsägligt.

Gripande vittnesbörd och hälsningar från Dominikanska Republiken fick vi ta del av genom Stina Fridolfsson och Marcia Perez som ganska nyligen kommit till oss. Karin och Berno Widén som mycket snart lämnar oss för att gå in i helt nya uppgifter i just Dominikanska Republiken, gav oss sitt inspirerande vittnesbörd.

Visst har vi anledning att ur djupet av vårt hjärta tacka Gud för de här dagarna.

Foto: PER-ARNE IMSEN

Skall TYSTNADEN bli vårt

Jag har en önskan, den bränner som eld i mitt inre, och det är att vi fick nåd att bryta upp från allt som hindrar oss för att hänsynslöst hasta åstad med det glada budskapet, evangelium om Jesus Kristus!

Text: MÄRTA BERG-STRÖMMARE

Det är en av vårens allra första varma dagar. Jag har beslutat mig för att åka ut till havet, se om isen snart bryter och ha det lite vilsamt.

Men under bussresan genom den vänliga roslagsnejden börjar Guds Ande tala i mitt inre. Det är ett uppfordrande tal och har verkligen ingenting alls att göra med solsken och fågelsång. Mycket snart finner jag mig blind för skönheten runt omkring och känner istället en gastkramande nöd plåga min varelse. För min inre syn återspeglar sig tidningsrubriken: *"Tystnaden var deras stora svek!"* Det handlar om judeutlämningen strax före andra världskrigets utbrott, då vårt land skickade människor av judisk börd tillbaka till Tyskland. Delaktighet i ett folkmord vars förfärande grymhet världen sällan sett motsvarighet till. Ledande personer bl a i vårt land visste, förstod eller anade vad som försiggick, men de valde att tiga.

"Minns du," säger Guds Ande, "de fyra spetälska männen vid Samaria stadsport?" Och jag slår upp den andra Konungabokens 7:e kapitel och läser. Det är afton och en dag av svåra umbäranden har just gått till ända. Männen som står där i skymningen är dödsdömda, i dubbelt avseende. De är drabbade av en svår sjukdom vars slutände är döden, men just nu är hungersnöden i landet så svår att *den* istället kommer att medföra deras undergång.

Vid fiendens stadsport befinner de sig nu i en mycket speciell situation. Som besmittade av spetälska har de ingen rätt att gå in i någon stad och innanför just denna stadsmur regerar fienden. Det är sannerligen förenat med risker att gå in där, men att dröja utanför medför ävenså en säker död. Man frågar varandra: "Varför ska vi stanna här till dess vi dör?"

När man summerat sina förutsättningar fattar man beslutet att gå in i staden. Och väl där finner man att någon förberett deras ankomst genom att driva alla fiender på flykten. Det är Herren Gud, och förskräckelsen för honom har varit så stor, att araméerna flytt mycket hastigt för att rädda sina liv. Kvar i lägret finns alla tänkbara rikedomar, men framför allt finns där mat. Man äter och dricker och sedan förser man sig med allt vad man kan behöva. Mjöl, silver, guld och kläder, allt sådant gömmer man för kommande behov.

Mitt i detta strävande infinner sig plötsligt insikten: "Vi bete oss icke rätt!" Man stannar upp och ser på rikedomarna man just handskas med. "Åh, tänk vilket glädjebudskap vi har att frambära till våra bröder!" "Men — kanske någon invänder — det är ju natt och förenat med stora faror att vända åter utanför stadsporten. Vi väntar till i morgon." Dock, insikten är oåterkallelig: "Om vi väntar tills det gryr, så skall det tillräknas oss såsom missgärning."

Det är en näsvis fråga, men omöjlig att komma förbi: Skall just *tystnaden* eller *dröjsmålet* bli vårt svek? Skall vi månne låta oss nöja med att ha kommit in i staden och funnit dess tillgångar?

Jag kan höra dina protester, ty de ha redan passerat också min tanke- och känslovärld. Vilket oerhört steg var det inte när vi i tro gick in genom stadens portar. Märkta av synden, tärda intill döden av främlingsskapet till Gud, stod vi där med hungerns fasansfulla kval. Så tog vi steget i tro, överlämnade våra liv i Herrens händer och fann att fienden redan var besegrad och driven på flykt. Vilken fröjd när vi upptäckte skatterna! Barnaskapet fick oss att ropa högt, ja, vi jublade och vi grät och vi fann mättnad för vår hunger. Och så började vi lagra vad vi fått, för att känna trygghet för kommande dagar. "Det gäller att verkligen förse sig så att man må växa sig stor och stark," tänkte vi.

"Vi bete oss icke rätt. Idag kunna vi frambära ett *glädjebudskap!*"

Kan vi någonsin komma förbi den maning som finns uttalad i just den här bibelversen? Detta fruktansvärda ord om *missgärning* mitt i all härlighet. Vari bestod missgärningen? Jo, i att *dröja* med att frambära glädjebudet.

Jag tror att vi så ofta lurat oss själva in i ett sådant svek, en sådan missgärning. Vi menar att det finns saker och ting som måste ordnas först, tankar på framtiden, trygghetsfrågor av olika slag etc. Allt sådant är ju legala ting och kan knappast benämnas som synd. Kvar står ändå detta ord: *missgärning!* Måtte det tränga igenom och nå oss bakom alla våra förskansningar, så att Guds avsikt kan bli vår verklighet.

Stagnationen är egentligen vårt stora problem, ty vi finner ständigt nya orsaker till att dröja.

När Hesekiel ser tempelkällan, så handlar det om en oavbruten vandring i lydnad. Jag undrar om du och jag så reservationslöst skulle följt mannen med mätsnöret. Hade vi kanske skaffat oss anledning att dröja, åtminstone till dess att vi såg resultatet? Eller hade vi upptäckt en egen damm vid sidan av strömmen och föredragit att slå oss ner där? Det var ju vatten det också och inte alls så vådligt. En andlig bubbelpool, det låter väl tidsenligt fräscht.

Men dammar och gölar, vid sidan av strömmen, skall inte bli sunda, säger Skriften. De skall tjäna till saltberedning. Fruktansvärda tanke! Vad tror du det existerar för slags liv i saltlake? Där är det dött. Men det är konserverat så att det faktiskt kan se rätt fint ut i alla fall. Men icke minsta tillstymmelse till liv kan du finna där, hur tilltalande det än kan synas.

Vi har låtit lura oss, genom att se till yttre betingelser och låtit det mänskliga sinnet diktera vårt handlingssätt. Kravet på förnuft, trygghet och njutning har hindrat oss att utföra uppdraget och nu står vi med skuld. Vi är missgärningsmän, hela bunten,

SVEK?

ty alla våra inneboende egoistiska krav har fått oss att tiga. Då vi egentligen kunde framburit ett glädjebudskap.

Kanske är det också så att vi inte ens hört ropet ifrån våra hungrande bröder och systrar? Ändå lever vi i en generation som totalt förlorat fästet i tillvaron. De existensiella frågorna har alltid medfört ångest, det är sant, men idag är vi inne i den tid om vilken det heter: "folken skall stå rådlösa vid havets och vågornas dån." Vad är det då som sker?

En religionsforskare i Lund, som under flera års tid levt nära representanter av vår ungdomsgeneration, menar att historielösheten och avsaknaden av gudsbild har skapat denna förvirring. En förvirring som är så stor, att när unga människor möter den tillsammans med kunskapen om den oändliga destruktivitet människoslaktet förfogar över, så skapar den en rent dödsbringande ångest. 11-, 12-åringar tar sina liv, en våg av självmord, bland just tonåringar, går fram i USA och här i Sverige. Denne forskare visste också att berätta att över 50 % av denna unga människogrupp brukade bedja till Gud. En Gud som man inte känner och vars bild vi berövat dem. "Vi bete oss icke rätt..." Jag frågar ännu en gång — mitt eget hjärta och dig min bror och syster — skall tystnaden bli vårt svek?

Jag har en önskan, den bränner som eld i mitt inre, och det är att vi fick nåd att bryta upp från allt som hindrar oss, för att hänsynslöst hasta åstad med det glada budskapet, evan-

forts. sid. 33

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstalundsskolan, Bällstavägen 100, Stockholm. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd 8.00-8.30, tisd 8.30-9.00, tors 8.30-9.00, 20.30-21.30, lörd 22.30-23.00.
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm.
Telefon: 08 - 23 52 30.
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz: Tisd 8.30-9.00, torsd 8.30-9.00, fred 12-13, sönd 9.00-10.00
Arabiska: Fred 17.30-18.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08-37 49 00, 37 58 31

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i **NORDAFRIKA** och **DOMINIKANSKA REPUBLIKEN**
Pg 44 10 05-6

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte (Övriga möten se annons GP)
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17, 413 19 Göteborg
Telefon: 031-41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, GÖTEBORG, 94,9 MHz: Torsd 15.45-16.45, fred 11.30-12.00, 17.15-18.00
Telefon: 031-41 48 08

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019-964 72, kontor: 964 49
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa
Postgiro: 494 67 82-2
Lilla Bageriet med brödbutik:
Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro
Telefon: 019-11 27 33
Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947-60 311 99, 60 300 50

GLÖM INTE MISSIONEN Pg 44 10 05-6
MARANATAFÖRSAMLINGEN
Stockholm

DAGS FÖR...

forts. fr. sid. 7

ken innan beslutet var fattat:

— Det blev självklart från första stund att hit måste jag komma tillbaka. Jag såg ju hur vi med mycket små medel kan göra så mycket i detta land.

Karin, vad tror du att du konkret, som småbarnsmamma, kan uträtta där?

Karin ser helt genomskinlig ut. Barnen har haft magsjuka i tur och ordning de senaste dygnen; själv är hon förkyld, och i morgon måste hon och Berno iväg för att städa ur den lägenhet de knappt varit i en dag sedan församlingen tillträdde Bällstalundskolan. Helt klart är Karin mycket trött. Men med okuvlig energi och vision kommer svaret:

— Jag måste åka till Dominikanska Republiken och lära mig leva som dominikaner lever. Jag kan inte komma med mina kunskaper och applicera på deras levnadsförhållanden. Jag måste lära mig deras språk och kultur först och främst.

En liten paus. Sedan fortsätter Karin:

— Men inte har det här beslutet fattats utan många svåra perser. När Berno kom hem från Santo Domingo och sa att nu ska vi åka dit, började jag fundera. En dag sa jag till Berno: Men kan vi verkligen göra så här mot våra barn; dra iväg med dem till ett sådant land? Då sa Berno: Det är precis det våra barn behöver!

Så vände han hela min föreställningsvärld. Jag förstod att han hade rätt. Våra barn måste få lära sig värdera rätt. Resa med fyra små barn är inte lätt — man måste förlita sig på Guds omsorg.

Och vi måste leva med perspektivet MARANATA — Jesus kommer. Mycket av jordiska problem utraderas och blir små inför detta att tiden hastar. Därför måste vi åka nu, säger Karin stilla och med eftertryck.

Berno påpekar:

— Under pingsthelgens möten upplevde vi sanktion och underbara manifestationer på att vi verkligen är ledda av Gud!

Och vi som var med, erinrar oss det oförglömliga mötet då Karin och Berno avskildes. Församlingen bad för dem, och genom direkta profetiska budskap till dem båda, fick de och hela församlingen uppleva hur Gud med iver och omsorg styrkte och utrustade sina missionärer.

I mötets avslutning, var Karins syster Inga-Lena som en mogen frukt, redo att åter säga ja till Gud, efter att i många år ha vandrat som ett vilsegånget får. Nu böjde hon knä, och lämnade sig på nytt till den Frälsare hon tjänat i sin ungdomstid. När Karin nu ska ut på missionsfältet, vill inte Inga-Lena längre stå emot Honom som kallar.

Gud kallar, utrustar och sänder. Och han tar ut nya arbetare att gå in i de uppgifter som den utsände bryter upp ifrån. Låt oss våga satsa hängivet, som ett himmelskt utsäde i denna tid så fylld av självupptagenhet, ondska och likgiltighet. Det blir förvisso en underbar skörd för evigheten.

SOLVEIG SKOGESJÖ:

—Det är värt att satsa livet!

***Solveig Skogesjö* har tillbringat 11 månader i Dominikanska Republiken. Där har hon haft sin huvudsakliga uppgift bland de 35 skolbarnen som Comunidad Maranata har i sitt hus. Hon berättar om hur en skoldag avlöper:**

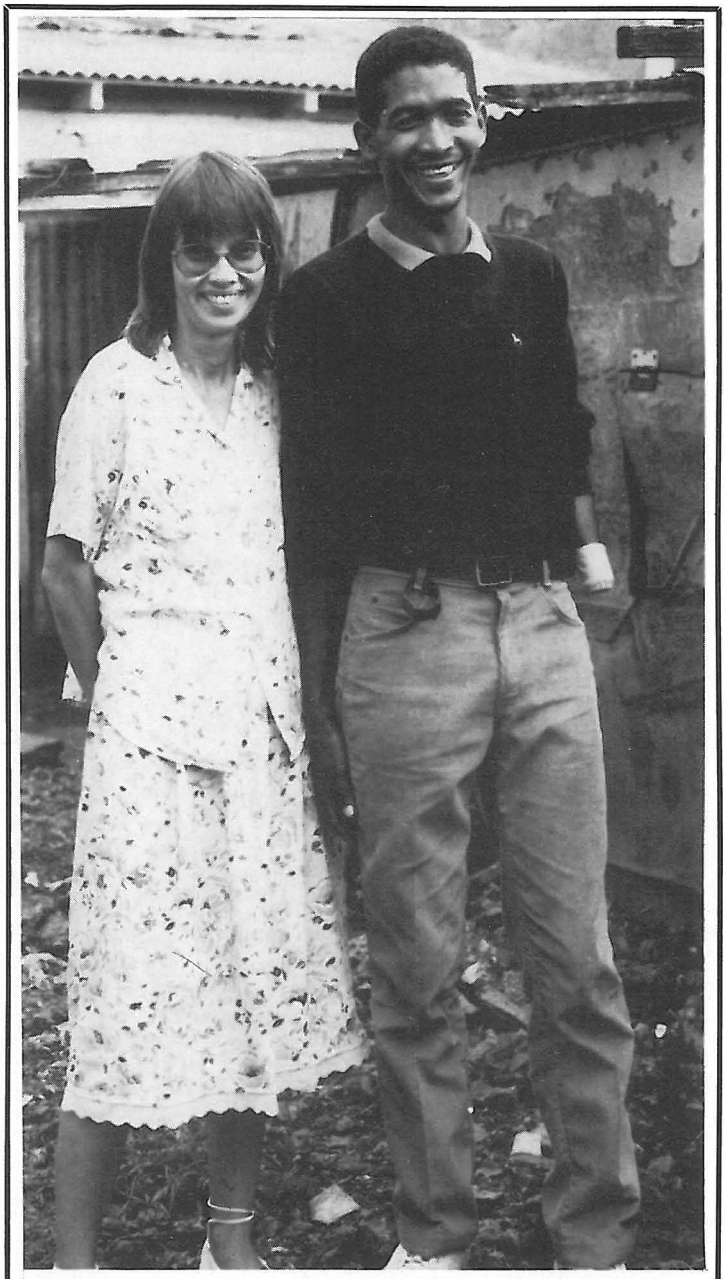
— Det är morgonsamling kl 8.30, och då brukar Viveca eller Siri sjunga med barnen, och Lorenzo har sedan morgonbön med dem. Sedan tar jag med mig fyra elever till angränsande rum där vi har formgivning. Resten har läs- och skrivträning. I formgivningen sysslar barnen med slöjd, teckning och målning. Vi har rast kl 10, och efter rasten har jag en annan grupp. 11.30 slutar skoldagen, och på eftermiddagen har vi andra uppgifter i huset.

Solveig berättar vidare om hur Guds Ord och sångerna fått sådan ingång i barnen, och att Comunidad Maranata genom skolarbetet fått fin kontakt med barnens hem, och hur föräldrarna tillsammans med barnen ofta kommer på väckelsemöten gruppen har på kvällarna.

Många av barnen har lärt sig läsa, fastän de sitter trångt och har mycket enkla hjälpmedel. Vad skolan främst behöver nu, menar Solveig, är flera skolsalar. Gruppen söker ytterligare bostäder i närheten, för att därigenom ge det stora huset, som fungerar som skola och evangelisationscenter, mera utrymme för det sociala arbetet.

Solveig är helt inriktad på att återvända till skolarbetet i Santo Domingo, vilket hon finner mycket meningsfullt. Tiden i Sverige vill hon plugga spanska, för att övervinna språksvårigheterna bättre, och även lära sig mera och hitta mera uppslag och material när det gäller formgivningen.

Tiden i Dominikanska Republiken har betytt mycket för Solveig. Hon uttrycker att frälsningen blivit mycket dyrbarare för henne personligen, och ser verkligen att det är värt att satsa sitt liv på detta utgivande missionsarbete.

Viveca Jillker, som i några år arbetat i Dominikanska Republiken, och har sin främsta uppgift i skolarbetet bland de fattiga barnen som kommer till Comunidad Maranata för att lära sig läsa och skriva, har ingått äktenskap med **Lorenzo Rodriguez.** Han har under senaste året haft huvudansvaret när det gäller barnens läs- och skrivträning. Han har också vunnit ett par av sina bröder för Gud, som sökte sig till församlingen. Nu sitter de i fängelse för brott som begåtts innan de blev frälsta. Viveca och Lorenzo står på bilden i ett av de bedrövligaste slumområdena i Santo Domingo, Sienega (betyder dypöl). Där växte Lorenzo upp. Hans iver att tillsammans med Viveca göra en insats för andra barn som växer upp i en sådan miljö, är gripande. Låt oss ta familjen Rodriguez till vårt dagliga böneämne!

SKALL TYSTNADEN

forts. fr. sid. 31

gelium om Jesus Kristus!

Det är sant att hindren är många, utom och inom oss, men min tillförsikt är att Han som styr stjärnevärldarna också har möjligheter att, åt oss var och en, finna vägar till tjänst.

"Och några fariséer som voro med i folkhopen, sade till honom: Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så.

Men han svarade och sade: Jag säger eder: Om dessa tiga, skola stenarna ropa."

ÄNTLIGEN!

MÅNADENS KASSETT

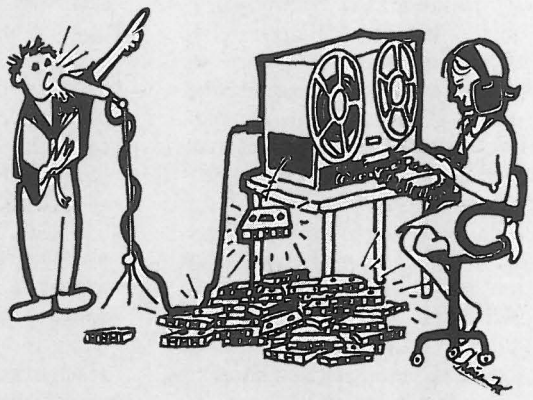
kommer igen fr o m aug -87

Det blir i huvudsak:

- **BIBELSTUDIER**
- **PREDIKNINGAR**
- **VÄCKELSEMÖTEN**
- **INFORMATIONSMÖTEN**
- **RADIOPROGRAM**

(banden är på 60 eller 90 min.)

Eftersom det varit uppehåll i utsändandet av månadens kassett ber vi var och en av tidigare prenumeranter att anmäla sig på nytt, förutom övriga som önskar bli kassettprenumerant.

DAVID DAHLBERG, ansvarig i Radio Maranata, Örebro kommer att varje månad svara för att en kassett når Din brevlåda!

MRM

Humlegården, Latorp
710 15 VINTROSA
Tel: 019/964 72

GUDSRIKESTANKEN...

forts. fr. sid. 9

att i en konferens diskutera sin gemensamma ekonomi, och hur man ska fördela resurserna. Jag kan mycket väl tänka mig att man ber ärkebiskopen hålla en andakt eller aftonbön efter avslutade förhandlingar, och sedan i ett avslutningsmöte får en frikyrkopredikant tala om Guds storhet och makt, och att vi har möjligheter att samarbeta och hjälpa varandra och på det sättet ge uttryck för sann kristen kärlek. Om vi tittar på människorna i de här grupperna, så upptäcker vi att det är väldigt lite skillnad mellan dem. De går på bio, ser samma filmer, ser samma fotbollsmatcher och appläderar samma stjärnor.

Allting går i samma riktning, det finns inga ideologiska spärrar. Gemensamt arbete på alla plan, i kyrkan, i fackföreningen, idrottsrörelsen och arbetarrörelsen, för att tillvarata våra intressen och förmänskliga eller humanisera samhället. Alla goda krafter behövs för att göra samhället mera uthärdligt, trevligare och bättre för dess medborgare. För oss som hör till en succession som står på en helt annan grund är det väldigt farligt att sugas upp av det här. Men vi gör det på vårt sätt som passar vår miljö med inslag av de radikala element som fortfarande finns kvar.

Sverige — nyhedniskt

Den samtid som mötte dessa väckelserörelser, är i verkligheten mindre ogudaktig, än arvtagarna till de väckelserörelser som idag utgör nutidens frikyrkor. Den religiösa nivån i det samhälle som såg Frälsningsarmén, Missionsförbundet och Pingströrelsen födas, var bättre religiöst rustad än de enskilda frikyrkliga organisationerna är idag. Dessa utgör alltså ett mycket mer samlat, medvetet och koncentrerat motståndsblock än vad samhället gjorde då de här organisationerna eller människorna trädde fram. Det är den här aspekten vi glömmer bort, när vi verkar idag. Då det exempelvis gäller förkunnelsen och vad man predikade kunde man predika på det sätt man gjorde, därför att det fanns kontaktpunkter hos de människorna. Idag saknas sådana kontaktytor hos den breda allmänheten.

Vi talar om den sekulariserade människan. Men det är helt felaktigt. Sverige är ett *nyhedniskt* land, inte ett *sekulariserat*. Ett nyhedniskt land, där människorna aldrig påverkats av evangelium. Men det samhälle som såg de här väckelserna födas fram, bestod av människor vars kontakt med kyrkan var påtaglig och konkret, inte minst pga de tvångsåtgärder samhället utrustade sig med. Man mottog på så sätt någon form av obligatorisk kristendomsundervisning som var auktoriserad av samhället. Även om den var bristfällig och dålig, så var det i alla fall en undervisning om synd och nåd. När väckelsen sedan kom, blev den gnistan som tände i den kunskap man bar på. Man visste åtminstone att Gud var den ende och sanne och rätte domaren. Man visste att på sådd följer skörd. Man hade en gudskunskap som var otroligt värdefull för väckelsens ande att tända. Då den kunskapen blev levandegjord genom den Helige Ande, blev det oerhörda resultat.

Den generation som idag finns i ledarposterna i de olika samfunden utgör fruktansvärda motståndsblock emot väckelsens ande, och har anpassat sig dithän att de har blivit föregångsmän för avfallet, därigenom att de stöder just de rörelser som på ett mycket grundläggande sätt bryter upp normala levnadssätt och levnadsmönster. Kyrkorna har funnit det opportunt att ta upp kvinnosaksfrågan, fredsfrågan och miljöfrågorna. Man har blivit föregångsmän i att avlägsna sig ifrån sitt eget ursprung.

När man talar om sekularisering, måste det handla om sekularisering av de kristna organisationerna. Den levande kristendomen har fått sina värsta fiender på sitt eget territorium, och det är där den stora faran och det stora problemet ligger. Ska man idag tala ett aktuellt budskap, då måste man veta *vad* man ska säga och *hur* det ska sägas och *vart* det ska riktas. Om man överhuvudtaget ska vara med om ett andligt genombrott i den här tiden, är det massor som måste rivas ned av de allmänna, moderna vanföreställningarna som man skaffat sig under de här åren. Man måste skaffa sig en helt annan utrustning än man haft tidigare. Kvalitéerna måste vara desamma, men det är frågan om att ha utrustning med en helt annan genomslagskraft.

En ny dimension i förkunnelsen

I början på 60-talet var det absolut nödvändigt att ta upp kampen mot formalismen, så att människor upplevde frigörelse. Och då kom Maranata med frigörelsens budskap. Men 1960 är passé, nu lever vi 1987. Nu är det inte frågan om frigörelse, nu är det frågan om *väckelse*, och det innebär något helt annat. Vi måste få en helt annan dimension i förkunnelsen och en helt annan skärpa. Den måste vara riktad på ett helt annat sätt. Vi måste in i en profetisk position, där vi förmår att beskriva människornas läge så, att de utifrån detta kan orientera sig och finna frälsning.

Idag är det ingen som vet vad frälsning är för något och ännu mindre vad nåd är. Nåd upplever man som något förödmjukande. Man säger rent ut: det är inte allmosor vi behöver, utan rättvisa. Människan idag är utrustad med helt andra vapen, och måste mötas på det plan där hon rör sig.

Vi ska göra en kort jämförelse. Det typiska var att fäderna predikade förlåtelse, och det gör vi också i vår tid. Men de predikade också omvändelse. I vår tid predikar man förlåtelse utan omvändelse. De predikade rättfärdiggörelse och det gör man också i vår tid, men de predikade rättfärdiggörelse *ifrån* synden för syndare, men i vår tid predikas rättfärdiggörelse *i* synden. De predikade gemenskap. Det gör vi också i vår tid, men de predikade gemenskap *i efterföljelse*. Nu predikar man gemenskap *utan efterföljelse*. Nu är det fritt fram för vem som helst att följa vad som helst efter vad honom själv lyster. Man får följa sina egna ideal. Friheten är maximal, och du får lägga vilka värderingar du vill i dina trosföreställningar, och ändock bli betraktad som en god kristen, bara du inte knarkar eller är alkoholist eller på annat sätt lever utsvävande. Det är alltså mer en social fråga än en andlig och religiös.

Det här slår igenom på konkreta områden. Man predikade dop, både i frikyrkan och i kyrkan, på var sitt sätt. Det som var gemensamt var *dop med församlingstukt*. Nu predikar man *dop utan församlingstukt*. Tukt är något förnedrande och kränkande, och man vill inte använda sig utav det. Vi kan fortsätta att göra jämförelser, och vi kommer att upptäcka fundamentala skillnader. Väckelsefolkets arvtagare, som idag verkar i samtiden, är alltså långt ogudaktigare än det samhälle var, där fäderna framträdde med sitt väckelsebudskap. De ogudaktiga människorna då, var närma Guds rike än kyrkofolket idag. Är det här riktigt, så lever vi i en katastrofal situation. Då är allting egentligen förbrukat. Över hela landet är det olika festivaler och möten, man använder olika namn på dem — "singelträffar" osv. Man bjuder ut vad som helst. Alltsammans förs ut under samma namn, och vad det representerar bryr man sig inte så värst mycket om. Gudstjänstlivet skiljer sig möjligen i någon utsträckning från det liv som de profana organisationerna lever med sina nöjen och underhållning. Men även om det är ideologiska olikheter, så är väsenslikheten uppenbar.

Vad är vår uppgift?

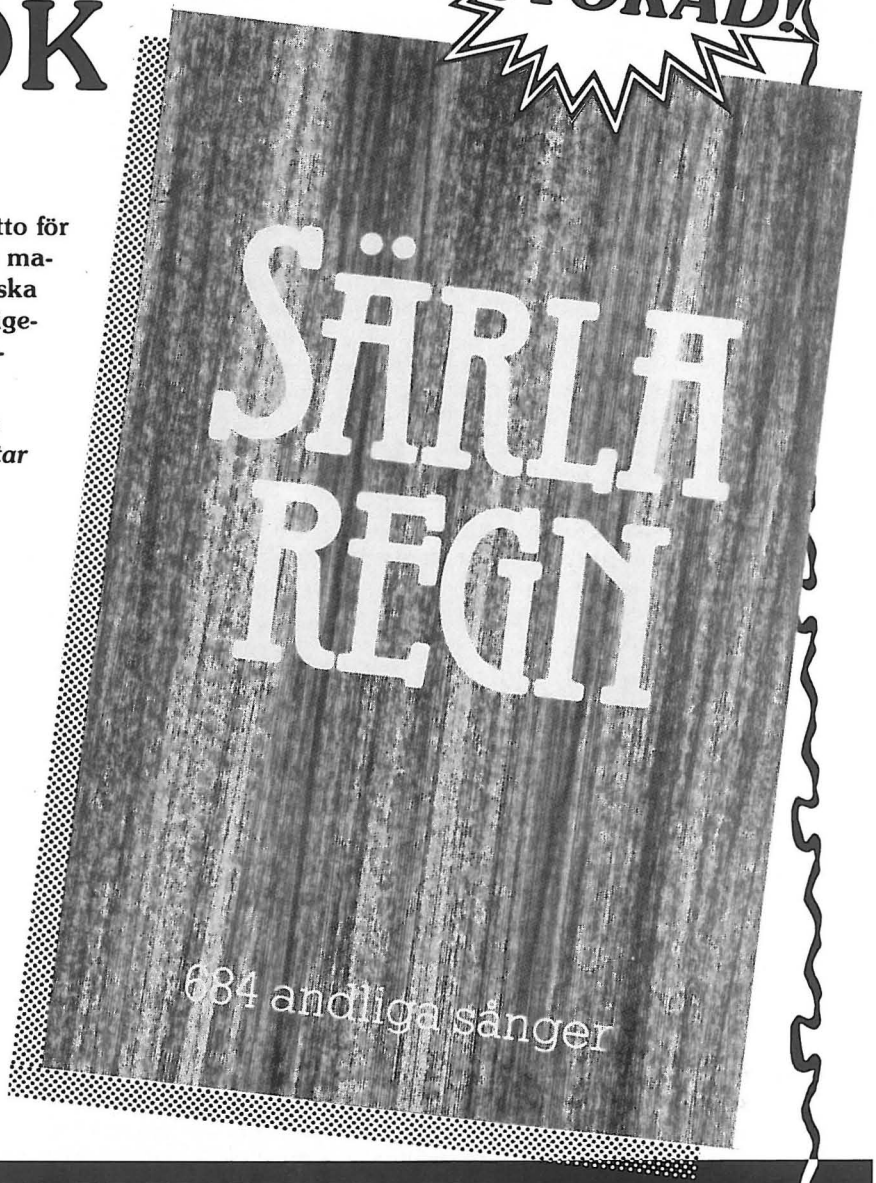
Nu är frågan, kan vi sitta och vara åskådare? Eller är det vår uppgift att agera? Och utifrån vilka premisser skall vi kunna agera? Vi har inte majoriteten, men vi har makten. Om Jesus har sagt: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut..." Då är vi delegerad makt. Har vi makten, då har vi inte bara *rätt,* utan också *skyldighet* att utöva den i överensstämmelse med vår uppdragsgivares fullmakter och uppgifter. Frågan är hur vi ska använda makten. Har vi några bibliska förebilder? Vad är vår uppgift? Jesus har till församlingen delegerat makt som ska användas för att kungöra, proklamera Guds rike. Hur ska detta ske? Jag får säga som Dietrich Bonhoeffer sa: "Tiden är inne längre inne för att förkunna med ord." Och så sa han: "Ta bort all andlig idealism som står i vägen för det som är väsentligt. Det är inte den andliga idealismen som kan åstadkomma de radikala förändringarna, utan det är inkarnationen. Där Kristus är inkarnerad i församlingen, där är makten upprättad och orden överflödiga." Vi måste inkarnera Kristus, synliggöra och gestalta Herren Jesus Kristus. Men hur ska denna gestaltning kunna ske på ett rätt sätt?

Nog är det väl ganska märkligt att så många människor kan komma till våra möten och bibehålla sin image, och se så fräscha ut då de lämnar dem, då de egentligen borde vara totalt sönderbrutna. Men de ser

forts. fr. sid. 36

Maranatafolkets SÅNGBOK

NY! UTÖKAD!

TIDLÖS VÄCKELSESÅNG NU har varit motto för två av sommarens inledande konferenser hos maranatafolket. Och detta motto fick sin profetiska uppfyllelse under konferensdagarna. Mötena igenom brusade en stigande flod av hänförd väckelsesång.

Vem minns inte *"Flod fylld med vatten som stilla flyter fram"* och *"När jag ängslig blir, litar jag på dig"* — sånger som för första gången sjöngs på svenska, och nu är publicerade i vår färska nyutgåva av sångboken SÄRLAREGN. Den har i denna utökade upplaga ytterligare utvidgats med ett åttiotal sånger.

TIDLÖS VÄCKELSESÅNG NU upplever man konkret och aktuellt i dessa sånger som innehåller så mycket av vår gamla, rika sångskatt tillsammans med nya och nyöversatta sånger från olika kontinenter.

Vår förhoppning är att SÄRLAREGN även framdeles ska få tjäna till uppbyggelse, glädje och frigörelse. Att den som sjunger sångerna ska få uppleva den Ande som från den tidlösa eviga och himmelska världen inspirerat dess författare och kompositörer.

NU ÄVEN INBUNDEN
I FINT KORALLKLOTBAND!

● **684 väckelsesånger** ● **rekommenderad tonart** ●

Sänd mig mot pf **(Kontakta oss för mängdrabatt)**

.....st häftad Särlaregn á 75:- (inkl moms) omg. leverans

.....st inbunden Särlaregn á 110:- (inkl moms) lev. i aug -87

Namn: .....

Bostad: .....

Postnr.adr: .....

Tel: ...../.....

MRM
Box 344,
101 24 Stockholm
Tel: 08-733 97 83,
98 28 10

GUDSRIKESTANKEN...

forts. fr. sid. 34

fräscha och fräcka ut och går utanför och säger; vilken underbar sång och musik! De marscherar vidare helt oberörda, de har aldrig träffats av någon udd i budskapet. De applåderar musiken, sången och sångarna, och kan till och med applådera betraktelsen, för det var ju en väldig bra fredspredikan. Men det går aldrig längre. Man blir aldrig förargad och provocerad till vrede, ilska, sammanbrott. Man bibehåller sin trygghet, sitt lugn, sin självbehärskning inför de allvarligaste och starkaste manifestationer. Antingen det är helbrägdagörelseakter, predikan eller mäktig sång och musik, så ser du ingen förändring. Om man gråter, är man gripen därför att det är så mäktigt, ungefär som i en teatersalong när man ser en komedi eller ett passionsspel. Alltsammans rör sig alltså på ett ytligt plan, de yttersta skiktet av vår själ kanske någon gång grips till tårar, men aldrig att människor i djupaste nöd och ångest och nattsvart mörker störtar till golvet och upplever helvetet. Vem som helst garanterar att himmelen väntar. Detta är ju så genomfalskt, och ett förräderi mot människorna och mot uppdragsgivaren.

Födslovåndor

I Uppenbarelseboken bekräftas till full evidens aningarna jag haft inför våndan, smärtan, bedrövelsen. Våndor handlar om födslovåndor. Det står i bibeln att när kvinnan ska föda, då har hon våndor, smärta. Alltså ska vi ha vånda inför det nya som ska födas fram. Hela mänskligheten har födslovåndor. När man har födslovåndor, vet man att man inte kan föda utan ett oerhört engagemang. Man måste avskilja sig för det, man kan inte ägna sig åt något annat. Här finns ingen lustgas som hjälper. Denna vånda måste vi igenom om det överhuvudtaget skall födas något nytt.

Världen går med födslovåndor därför att den ska föda fram antikrist, men vi går med födslovåndor för att vi ska föda fram det nya riket. Jag har läst om de två vittnena som trädde fram i Uppenbarelseboken. Vi känner igen profilerna, därför att de är portalfigurer ur Gamla Testamentet. Det kan inte vara några andra än Mose och Elia, d v s lagens och profeternas representanter. Det är inte kärlekens apostel Johannes, inte heller Petrus, utan det är Gamla Testamentet och budorden, lagen, Mose. Han är inte så föråldrad som man vill göra gällande. Mose är inget musialt föremål eller en relik ifrån gången tid. Mose är verkligen aktuell. Han var aktuell på förklaringsberget, där han överlade med Herren Jesus Kristus om Jesu förestående bortgång, vilken han skulle fullborda i Jerusalem. Mose och Elia var på förklaringsberget och samtalade med honom om hans förestående utgång. Nu möter vi dem i Uppenbarelseboken, de här två vittnena som klart och tydligt är beskrivna. De är inte väldressade, utan är klädda i säck och aska och bär fram sitt budskap i den dräkten. Dvs, deras inre stämmer med deras yttre. Det finns ingen disharmoni mellan det de sa och det de är. De predikar i säck och aska. Man kan fråga sig varför. Vad var deras uppgift och vad är vår uppgift? Det var himmelens representanter i själva avslutningsskedet innan mörkret betäcker hela klotet. *"Dessa två profeter har varit en plåga för jordens inbyggare."* Tillbaka till utgångspunkten. De har makt inom det givna uppdraget. Varför hade de en uppgift att vara en plåga?

Försummat vårt uppdrag

Det är där jag menar att vi försummat vårt uppdrag. Vi vill vinna världen genom att flirta med den, tala vänligt med den, genom att anpassa oss till den, ge sken utav att världen är bildad, framgångsrik och lyckosam i sina fredssträvanden, i sin iver att åstadkomma jämlikhet och fördelning. Vi går ut och säger till världens barn att det här gör ni bra. Plågan inställer sig först när Guds folk säger sanningen till världen och förklarar att allt det man betraktar som bra, det är mycket dåligt.

Noa var rättfärdighetens förkunnare, inte bara genom att tala, utan också genom att snickra. Hade han inte byggt arken, hade hans ord fallit till marken som döda fåglar. Arken var en dom, och allt det människorna i omgivningen förklarade som framgång, det förklarade Noa förlorat. Det de såg som progressivitet, det förklarade han som undergång. Varför? Allt detta sammanhänger med det faktum att vi alla undantagslöst har vårt urpsrung i en och samme Gud. Det finns bara en Gud, och i honom har vi vårt ursprung. Avlägsnar vi oss från honom, som ett kulturfolk eller enskilda individer, så är allt det vi gör illa och farligt. Då kommer vi att befästa oss i vår ogudaktighet och vi kommer till den situationen att vi dyrkar det skapade framför Skaparen. Allt vad världen företar sig är inget annat än ett uttryck för hennes vilja att klara sin egen livssituation utan Gud, eller vilja att själv vara Gud. Självförverkligande, självförhärligande, människoförgudning och avguderi i allt vad hon företar sig. Därför kan vi också säga åt de kristna samfunden: Det är inget annat än styggelser ni bedriver, det är ett kvalificerat avguderi. Ni har avlägsnat er från ert eget ursprung, från de fäder som förde fram evangeliet och blev samhälls- och personkritiker. Ni har avlägsnat er från dem, och istället för att bli personkritiker, har ni blivit bibelkritiker. Istället för att ta emot mitt ord till omvändelse, som fäderna predikade, har ni satt er över Guds eget ord. Ni kritiserar det, och vill att Guds ord skall anpassas till er egen situation.

Hur ska den här situationen ändras? Den kan aldrig ändras genom utökning och tillväxt, den kan ändras genom reduktion. Det är där själva problemet ligger. Om kronan klipps av, är det egentligen inte katastrof, det kan vara nödvändigt, bara inte rotsystemet klipps av. Och bara man inte skiljs ifrån roten. Ut från Isais avhuggna stam, ur roten, växer det fram nya knoppar. Klipp av kronan, skär av den med dess traditioner och grenverk, med allt vad den har varit och vad den har gett sken av att ha varit. Den har blivit ett näste för alla främmande fåglar. Klipp av den, låt det fara, bara roten blir kvar!

Är vi ett grenverk bara?

Nu är frågan den: Är vi ett grenverk bara? Ett grenverk med färger och grannlåt, och kanske med en och annan frukt, men samtidigt ett grenverk fyllt med väsensfrämmande fåglar som har legaliserats och legitimerats? Klipp av kronan, så ska nya och friska skott växa upp! Roten kan aldrig dö, halleluja, ty den är förankrad i Jesus Kristus! Vi måste göra klart för oss att vi inte får jämföra oss med samtidens samfund och det system de representerar. Se till att du har en personlig kontakt med roten. Likbildas inte med samtidens religiösa ideal, då kommer det att gå snett. Se till att du likbildas med honom som Gud har gjort till vårt föredöme, då blir du ett språkrör för honom. Ära vare Gud! Bli inte en modern kristen, det är inte viktigt. Bli en *sann* kristen! Sök dig tillbaka till de uråldriga källorna, och ta reda på vad bibeln säger. Guds folk har trätt fram i olika tider, stämplade på olika sätt för sin originalitet, sin suveränitet, frimodighet, glädje, sorg, allt. Man blev stämplad som fanatisk därför att man levde helt och fullt, som fanatiker, svärmare och dårar. Det är dags nu att bli en dåre för Jesu skull!

Evangelisera med

Midnattsropet

Prenumerera idag!

Adress: **Midnattsropet, Box 3084, 161 03 BROMMA**

DEN SISTA...

forts. fr. sid. 13

lingen kan inte hållas vid liv genom möten söndag förmiddag och tisdag kväll. Församlingen hålls vid liv genom att komma in i Ordet. Inte bara läsa det, men ta tid och studera det. Vi kommer in i situationer vi inte kan förutse, därför är det viktigt att Gud får oss på knä; både ensamma och i församlingen. De sjuka kan bli helade och dina barn bli frälsta. Du kan inte övertyga med ord, men genom att gå på knä i bön. När vi får tag på Guds heliga livsmönster, då är segern vår. Det bevarar dig från synd och frestelser, och hjälper dig att leva i seger. När vi frestas ska vi bedja, ty då sänder Gud en ängel som beskyddar oss mitt i konflikten. (2 Tim. 2:19-21)

Vi lever i en tid då människor inte vill lyssna, utan bygger upp sitt självförverkligande liv. De tror vad de vill tro. Vi måste tro på Guds Ord, men, lyssna, det behövs mer än tro, det behövs en gudomlig livsström inombords, vilken konkretiseras genom de vanor och livsmönster vi har. (2 Tim. 2:3-7) Paulus blev kritiserad, fängslad, slagen, och levde i de svåraste umbäranden i Rom. Men mitt under detta, fanns något som höll honom uppe. Och samma liv som Paulus ägde, har också du. Gud kommer att använda de metoder han ser lämpliga för att få tag i dig. Han vet hur vi har det. Många problem vi har, beror på vår gudsförnekelse. Gud vill ha ett folk han kan använda. Han vill uppenbara sig själv i och genom oss. Han vill inte att vi ska leva nyckfullt efter vindarnas kast.

Många vill bara ha underhållningsevangelium, så att de känslomässigt känner sig tillfreds, deras ande blir aldrig gripen. Jag kan berätta en rörande hundhistoria och nå era själar, men jag kan inte nå er ande. Det är bara Gud som kan det. Gud vill nå vår ande, inte bara vår själ. Gud vill ha ett folk som rör sig, lever och talar i anden; som har nöd för andra, som bryr sig om sin nästa. Människans framtid vilar på deras skuldror som överlåter sitt liv helt åt Gud. Om det ska kunna bli väckelse i vår tid så beror det på människor som tar emot den övernaturliga kraften från Gud.

Människor vill gärna offra till ett kyrkbygge. Men vilket kyrkbygge? Vad är en församling? Offrar du till en institution, eller för Jesu Kristi evangelium? Evangelium, mina älskade, handlar inte om död, utan om liv, helande, upprättelse, förnyelse, förlåtelse, befrielse från djävulens grepp och att få tillbaka det djävulen tagit ifrån oss. Evangelium har som syfte att rädda hem, familj, att rädda från synd. Tiden är ond, men vi får överlåta oss i Guds hand.

Vi måste vara trogna den uppgift Jesus gett oss. Trogna uppgiften att vara ett hem, en ark för Guds husfolks frälsning. Trogna den bönetjänst Gud gett oss. Trogna Ordet, trogna i uppträdande. Och må vi vara trogna i vårt sätt att bruka vår tunga. Många av oss bryter sönder det Gud vill göra, genom våra nyckfulla temperament. Det är så lätt att kritisera och fördöma. Så lätt att hitta fel och vara negativ. Men den anden ibland oss måste besegras. Mitt i lidande och förföljelse kan vi leva och tala rättfärdigt. Låt Herren ta itu med det som vållar dig lidanden, medan du åtnjuter hans välsignelser. Genom kärlek, godhet, tålamod och saktmod kan du samla glödande kol på dina fienders huvuden.

Vi måste vara trogna uppgiften att bygga upp Kristi kropp. Vi lever i en tid då människor vill fly undan ansvar; endast kräva och ha, utan att ge ut något. De väntar att alla andra ska offra sig, och själva vill de få alla välsignelser. Men Gud vill omvända och frälsa människor också i denna generation, och välsigna mer än någonsin förr. Men det finns ett villkor — vi måste vara trogna uppgiften, trogna Guds Ord, trogna Guds eviga syften, trogna i handlingssätt och överlåtna åt honom, så att vi inte slösar bort våra liv och lever på andras bekostnad. Villiga att bära korset, arbeta, bedja. Då Gud får sin väg med oss, kommer vi att hamna på den plats vi ska vara på. Men han ger oss inget, förrän vi är redo till överlåtelse.

Det finns mycket framgångsteologi, många budskap som vill bygga upp en falsk tro, men Gud välsignar dem som i sin livsstil förkroppsligar evangelium. Gud vill ge oss glädje, frid och kärlek vi ännu aldrig känt. Vi lever i den generation som kommer att vara med om Jesu andra tillkommelse.

Vad bygger du för hus? Bygger du på klippan, eller försöker du bygga på sanden; utan grund. Grunden är Guds liv, Ordet, Anden. Ordet är grunden, klippan Kristus. Det finns ingen genväg till välsignelse. Det finns ingen genväg till att Gud ska ge tillbaka det fienden tagit ifrån dig. Du måste bygga på Jesus Kristus själv.

I Lukas, Matteus och Markus kan vi läsa om såningsmannen. Säden är Guds Ord. Såningsmannen sådde på en stenig väg. Då kom fåglarna — djävulen — och tog bort säden som aldrig hann få rötter. Man kan höra Ordet och sedan skaka av sig och gå hem och fortsätta leva som förr. Du kanske påstår dig vara en kristen, men din livsstil har inte förändrats. Du påstår dig vara en kristen, men gör ingenting för att nå någon annan. Du påstår dig vara en kristen, men det verkar i alla fall som om kristendomen vore en saga för dig, och du tar inget ansvar.

Jag har mött människor med trasiga hem, krossade hjärtan, barn som förbannar den värld de föddes till. Jag har mött de gråtande och hungrande; jag har sett de svullna magarna på barn som äter sopor som mat. Jag har besökt hyddor där man lever i smuts och fattigdom; där man räcker ut sin hand för att få en liten bit bröd. Och dessa människor får knappt evangelium. Hälften av världens befolkning har aldrig hört evangelium. I USA och Canada bor 6 % av världens befolkning, och där finns 94 % av alla predikanter och missionärer i världen! Rör detta dig? Har vi rätt att höra många gånger innan de hört en gång? Har vi rätt att beröva dem evigt liv?

Vi behöver en vision. Missionsarbete kräver mycket mer än att skicka ett missionsoffer. Det räcker inte med att säga: Här har du hundra tusen dollar, gå nu och predika evangelium. Vi måste själva vara en del av gåvan. Livet kanske är behagligare hemma, men inombords finns ett rop. Har du hört människoskarornas, de döendes rop? De vilsegångna själarna sörjer, eftersom de inte hade tillräckligt djupa rötter, eller kanske aldrig hann få rötter.

Men det fanns ju också sådant som föll i god jord och bar frukt, dels trettiofalt, dels sextiofalt, dels hundrafalt.

Tänk er nu att basunljudet redan tystnat, att uppryckelsen varit och de som dött i Kristus lyfts upp först, och sedan lyftas vi upp för att möta honom i luften. Föreställ dig att du står inför Kristi domstol och sedan inför Guds domstol. Där ska det inte bli någon dom över onda gärningar och synd du begått, utan han ska dela ut lön. Det finns fem olika kronor som ska delas ut för trohet: En krona för trohet, en martyrkrona, en krona för trofasthet, en krona för dem som var vittnen och för andra som gick ut med evangelium.

Vid Guds domstol ser jag människor som satt på gudstjänsterna, som läste bibeln, men inte var redo ge sina liv för att vittna om Gud. De var för upptagna med sin försörjning, för upptagna i sina egna strävanden, för upptagna för att kämpa, att sträcka ut armen och omfamna någon, för upptagna för att bry sig om förlorade och döende. Vad har vi kvar när detta liv är slut? Endast det vi har gett åt Gud. Vår kärlek, vårt liv, vår tjänst, våra böner, vår nöd, vår omsorg. Det har vi kvar när allt annat är slut. Det finns ingen framtid utanför Jesus Kristus. Utan honom finns ingen morgondag, ingen glädje, ingen frid. Mina älskade, var trogna uppgiften, så kommer ni inte bara att rädda era liv. När vi lämnar vår jordiska kropp, så har vårt livsverk gått före till den eviga världen.

Saliga äro de som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och att gå in i staden genom dess portar.
Upp. 22:14

DOMEN ÄR ÖVER OSS

forts. fr. sid. 5

och kärlek fostra sina barn och under eget ansvar välja den hårdhet eller mjukhet en kärleksfull uppfostran nödvändiggör, och förklarar i sitt tilltvingade förmyndarskap över föräldrarna, att de inte får aga eller kränka sina egna barn. Det är samhället som ska svara för de utdelade slagen och i detta samhälle gäller i stort den rättsvidriga regeln att man skall vårdas för det man *är* och inte bestraffas för det man *gör.* Samhället slår blint och hårt.

* * *

Bibeln talar konkret, och pekar på tiden, människorna och företeelserna. Detta går i repris, men i komprimerande former. Det som hände lokalt i ett historiskt utvecklingsstadium, det blir universellt och kommer så småningom att inkludera hela mänskligheten. För oss borde detta aktualisera ett budskap; nämligen: JESUS KOMMER! Detta ger dynamik åt evangelium. En sann kristen blir inte deprimerad eller modlös inför urartningen, utan utrustar sig för att ännu bättre, och på ett mer övertygande sätt kunna bära fram detta evangelium som står sig i alla tider, också i vår tid. Det är inte tid för avrustning, utan för andlig utrustning till att kunna förmedla det budskap Herren Jesus Kristus har gett oss. Inte utrustning för att möta de krav och utbud som ställs av samhället.

Varför inte med nödvändig logik och anständig konsekvens ge samma rättsskydd åt pedofiler, pyromaner och kleptomaner? Varför inte ge samma rättsskydd åt narkomaner, istället för att bekämpa dessa företeelser som kriminella, men ge människorna maximal frihet? De njuter ju av detta; pedofili och alla de andra tingen som hör hemma inom samma perversa område. Släpp loss allt! Varför ge speciellt rättsskydd åt *en* pervers livsform? Homosexualiteten är enligt den omutliga bibeln naturvidrig och syndfull, och i sitt slutliga samhällsbejakade stadium, (*samhällsbejakad,* alltså då man inte längre blygs för den, utan är stolt för den och till och med missionerar för att sprida den!) Detta är den samhällsbejakande gruppegoismens dödskörd, med en förskräcklig väntan på skoningslös bestraffning. Givetvis kan detta sexhaveri jämföras med alla andra mänskliga perversiteter, och försvaras med referenser till utbredd heterosexuell promiskuitet. Men den analogin har en allvarlig slagsida. Det kan nämligen aldrig existera någon normal eller naturlig enkönad sexualitet. Därför säger reportoaren av erotiska eller andra utlevelser på det personliga planet ingenting om upplevelsernas art och etiska värden, och den förvända kärleken har inte någon som helst rätt att åberopa det naturliga samlivets avarter för sin legitimitet.

* * *

I bibelns värld placeras aldrig homosexualiteten i någon form inom ramen för det som kan betraktas som äktenskapligt samliv, utan hör som fenomen och tillstånd alltid hemma i olika versioner i de kataloger, där sådana begrepp såsom äktenskapsbrott, otukt, stöld, girighet, dryckenskap, rofferi, smädelse och avgudadyrkan är vanliga, och allt detta sammanfatta såsom kvalificerad orättfärdighet på grund av avancerad ogudaktighet. Detta är klara verba, ty här existerar ingen blygsamhet, aningslöshet, menlöshet, oskuld eller renhet, utan allenast medvetna missgärningar och deras grova förnekelser.

Alla sådana påminnelser expedieras välträ nat och elegant med söndertuggade standardfraser om nojor och fobier till alla misstänkta kritikers egen skuggvärld. Men de stöddiga "gå-ut"-gesterna ger intryck av förskalad osäkerhet. Den bistra situationen är nog inte lika lätthanterlig, eftersom förebråeende fakta aldrig tar semester, och inte heller ger sina infångade offer permission för verklighetsflykt. Inte ens kyrkans sakrala bröd och vin från nattvardsbordet med alla dess mystiska dimensioner är något universalverkande nådamedel till befrielse för homosexuella självmordskandidater eller adekvat själavård mot personlighetsnedbrytande självförakt.

Om dessa insatser inte föregås av personlig omvändelse med beslut och vilja att överge ondskan med dess passioner och gärningar, försämra prognosen ända till självförhärdelsens slutpunkt långt utanför alla möjligheter till frälsning. Rehabilitering genom stålsättning kan väl inte vara den kyrkliga själavårdens terapeutiska mål? Men i detta sammanhang är det väl ingen som överhuvudtaget jagar befriande mirakler, ty nattvardsgudstjänsten är taktisk. Den har funktionen som politiska mässa, en styrkedemonstration med kyrklig good-will; ett verksamt påtryckningsmedel för en påträngande organisation av "hemlösa", som för att krossa allt tidligt motstånd och blidka sin gud måste visa sig i förkrossande och oemotståndliga massor, även om numerären objektivt sett är allt annat än imponerande. Beteendevetenskapliga försök att humanisera teologin till större förståelse och omvärdering av homosexualiteten genom att sortera den i olika mönster och grader av farlighet förändrar ingenting annat än möjligen semantiken. Sådana manipulationer förändrar sålunda ingenting i sak, ty inga biologiska, psykologiska, etiska eller metafysiska spekulationer kan med allt de förfogar över av samlade erfarenheter och förväntningar kurera bort demoraliserande synd och istället skapa en människovärdig livsstil.

Vetenskapliga rapporter och opinionsundersökningar av olika slag beskriver vedertagna åsikter av olika beskaffenhet, analyserar sedvänjor och förklarar sexvanor. Statistiskt bevisar de sina framtvättade påstående om allmänt accepterade levnadsnormer, men för de moraliska värderingarna krävs en helt annan måttstock än den sociologin och sexologin förfogar över. Kinsey, Tripp och Master Johnson må ha gjort utomordentliga insatser för att vetenskapligt bevisa nu existerade förhållanden inom olika sektorer av mänskligt samliv. Men deras insatser kan aldrig utgöra något pålitligt fundament för personlig normbildning och individuell livsföring. Deras vetenskapliga termer och metoder kan ej heller besvara bibliskt eller etiskt motiverade spörsmål om kvaliteten av våra relationer nu och framdeles, även om historien bidrager med klarhet över samtidens strukturer.

* * *

Alla sofistikerade experiment att med en begreppsapparat strimla homosexualiteten i graderade kategorier och volymer är en tidstypisk teologisk bragd, genom vilken den förment genuina homosexualiteten klassificeras som godartad och naturlig, medan däremot den förment tillvanda såsom onaturlig och elakartad. Dessa vetenskapliga hypoteser är makalöst ointelligenta och motsägelsefulla, filosofisk amatörism där bevisen effektivt slår ihjäl varandra och allt är tillåtet utom sanningskriteriet. Om de presenterade definitionerna skall ha någon trovärdighet, så måste de ju med någon konsekvens innebära att åtminstone den ena typen är predestinerad till livslång enkönad sexualitet. Om vederbörande mot sin natur byter ut sin homosexualitet med en tillfällig eller permanent heterosexuell förbindelse, då hamnar ju den stackarn i samma konfliktsituation som den andre typen, vilken bytte ut sitt naturliga heterosexuella samliv mot ett homosexuellt. Vad har då vunnits med det skrävlande befrielseuttåget?

Detta förvirrade ordbajseri har samma valör som de luftiga parollerna för befrielse till enkönade äktenskap och rätt till egna barn. Men vad är ett äktenskap för det samtida släktet, och hur fungerar fortplantningen i nutiden? Barnalstring är naturligt nog en omöjlighet i ett enkönat förhållande. Därmed borde alla diskussioner vara överflödiga, om man inte skall vara hänvisad till förhyrda moderssköten, spermabanker eller provrörsbarn, men då har konceptionen forcerat naturens givna gränser och frigjorts från alla

kristna etiska normer samt förpassats långt utanför kristendomens höga ideal om inomäktenskaplig fortplantning.

* * *

Det är emellertid inte bara kristendomen som måste suspenderas för att koppla och sanktionera en så nyhednisk exploatering av erotiken. Det är samtidigt ett strupgrepp på skapelsens egen ordning, ett livshotande sabotage mot den gudagivna institution, som är ämnad vara människans borg i tiden, gestaltad genom samvaron med mor, far och barn och auktoriserad som suverän familj i den underbara skapelseskildringen. Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: "varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen jorden och läggen den under er". Den elementära förutsättningen för att ett äktenskap skall kunna etableras är alltid att det finns mänskliga individer av olika kön, som i kärlek och trohet förenar sig med varandra i den klart uttalade avsikten att förbli varandra trogna under alla livets förhållanden till dess döden skiljer dem åt "därför skall en man överge sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skall vara ett kött. Vad Gud har sammanfogat får icke någon människa åtskilja", så ges äkta makar gudomlig besegling över sitt förbund och får föräldraskapet som naturlig och efterlängtad påföljd, och barnen föds in i den närgemenskap, som är familjen utan medicinska manipulationer och social juridik med krångliga och svårtolkade adoptionsregler.

* * *

Man och kvinna kan inte ersätta varandra, allra minst i ett äktenskap. De anatomiska, biologiska och psykologiska premisserna avgör könet och de helt utslagsgivande olikheterna blir meningsfulla och ändamålsenliga i den kompletterande närgemenskap och samordning, som endast och allenast den heterosexuella familjen trots alla dåliga rykten om motsatsen kan erbjuda människan i tiden.

I denna struktur är funktionerna avgränsade och självklara. Mannen föder icke barn och saknar bröst, där han kan amma det nyfödda barnet. Den moderliga kapaciteten är inom hithörande område överlägsen den faderliga. Det är axiomatiskt. Men lika säkert är det, att skapelsen aldrig i sin rådgivning om den vore möjlig skulle tilldela honom en manlig sexpartner samt modern en kvinnlig, så att barnet som substitut för mor och far skulle nödgas acceptera två mödrar eller två fäder. Med skärpa måste det därför åter och åter betonas att alla homosexuella och lesbiska förhållanden är gruvliga missar, långt utanför skapelsens egen uttalade ordning och framtvingas uteslutande av den perversa människans renodlade egoism.

* * *

Det äktenskapliga samlivet är principiellt och praktiskt helt enastående och kan därför inte utan vidare jämföras med någon annan vänskap eller gemenskap på någon nivå inom något område. Kravet om likaberättigande till äktenskapsliknande former för homosexuella parförhållanden är i verkligheten familj- och samhällsomstörtande med multiplicerade säkerhetsrisker med en räckvidd långt bortom det område någon nu känd politisk ideologi skulle kunna infiltrera sig. Den homosexuella kampen för befrielse är ett dödsdömt försök att utradera den förnedrande syndastämpeln, terapeutisk lika effektivt som att försöka utrota pest med kolera. Kristenhetens fjantaktiga svar på denna anstormning är Sodoms- och Gomorra-likt till övertydlighet. Med dess moraliska stöd blir propagandavinsterna för ständigt nya inbrytningar i nya skikt väsentliga, och då pastorer, präster och biskopar i missriktat nit står beredda att invitera de demonstrerande skarorna till nattvardsbordet i sin kyrka provoceras den nödvändiga djärvheten fram hos de vankelmodiga skarorna. Dessa har givetvis inte någon tanke eller håg för andebedömning och kan givetvis inte urskilja olika andliga digniteter för att sedan fatta de dolda sammanhangen och placera det nattvardsbord till vilket de bjudits i sitt rätta sammanhang, uppburet av Herren i en maktsfär, kodifierad med det avslöjande symbolvärdet sex, sex, sex. Officianterna förvaltar sakramenten på kristenhetens uppdrag och sträcker sig i sin iver och opportunism långt utanför den apostoliska kristendomens direktiv och mönsterbild. Detta prästerskap förtjänar för detta sitt maktfullkomliga svek och förräderi allt det förakt och allt det hat kärleken till Gud och människan genom Jesus Kristus förmår åstadkomma. Så befäster då skökoreligiositeten åter sitt avskyvärda uppsåt att genom sina styggelser fördärva hela mänskligheten på jorden. Med bröd och vin, böner och psalmer öppnar detta fallna prästerskap den avgrund, som de med sitt eget liv såsom insats, borde stänga och så drar de över hela nationen obeskrivliga lidanden av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar närbesläktade det syndrom, som nu i virrvarr och skräck plockar en och en av deras dödsdömda nattvardsgäster ur parodiska gudstjänst-och livsformer. Och det stäms till ett möte i en annan värld med den Gud de lärde sig att med sitt liv förakta.

För synd finns det inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande blod, framsprunget från Lammet på Golgata, *men det räcker, och det gäller än!* Därför vill jag verkligen ropa ut att den är lycklig som känner sig jagad; den som känner ångesten i sitt bröst och känner orenhet och skuld inför dessa perversiteter. Ty för en sådan är vägen till det altare som Gud själv har rest till mänsklighetens befrielse på Golgata tillrättalagd; den fristad som syndaren kan fly till och bli räddad. Det finns en plats där Gud har bestämt möte med människan, och där upprättar han henne, befriar och löser henne genom Jesu renande blod. Det innebär inte att komma undan obehagliga känslor eller att få kraft att leva lyckligt i förnedringen, utan det är fråga om upprättelse och befrielse ifrån förnedringen.

* * *

Bryt upp till andlig och moralisk befrielse när tillfälle gives! Gå ut från dessa kretsar, krafter och individer som fångar och binder! Herren Jesus Kristus ger möjlighet att se livet ur evighetens perspektiv, så man kan få ett nytt livsinnehåll.

Det här är domen över de prisgivna; de som inte förmår, vill eller kan lyssna, de som inte vill och kan inse, de som inte vill ödmjuka sig, utan upplever sin egen skuldkänsla som ett yttre förtryck ifrån andra människor. De förstår inte att den inre skuldkänslan är den största bördan och svårast att bära. "Fastän de känna sin Guds rättfärdiga dom, att de som göra sådant är värda döden; icke endast utövar de, utan finner kamratligt behag i dem som göra det."

Gud vill fortfarande frälsa och befria. Han inviterar till ett personligt möte med sig själv på den plats där han stämde möte med alla fallna söner och döttrar i denna mänsklighet. Denna plats är Golgata. Där kan syndaren få vara med om sin största upplevelse, ett kärleksmöte som med sin egen inneboende livskraft och kärlekens eld förtär ondskan i ett fallet väsen. Jesus lever; han frälsar och helar. Jesus Kristus är densamme!

Ovanstående aktuella ledarartikel som utarbetats från ett radiotal, finns på kassettband och kan beställas.

Adress: Box 344,
101 24 Stockholm
Tel: 08-733 97 83,

En gren av ett MANDELTRÄD

Foto: IRENE DAHLBERG

Och Herrens ord kom till mig; han sade: "Vad ser du, Jeremia?" Jag svarade: "Jag ser en gren av ett mandelträd." Och Herren sade till mig: "Du har sett rätt, ty jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan."

Jer. 1:11-12

Jeremia levde och verkade i en komplicerad tid av stora omvälvningar. De mäktiga världsstäderna gick under och en ny makt växte fram. Gud kallade den unge Jeremia, och uppenbarade sig för honom.

På Herrens fråga *"Vad ser du, Jeremia?"* fanns väldigt många svarsalternativ. Det fanns mycket som var stort, mäktigt och väsentligt i företeelserna i tiden. Men Jeremia svarade: *"Jag ser en gren av ett mandelträd."* Något så oansenligt! Då svarade Gud: *"Du har sett rätt."* Av alla stora och små ting som omgav honom, såg han rätt. Han såg det som var mest väsentligt av allt som timade. *"Du har sett rätt, ty jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan."*

Det finns mäktiga rörelser, teologier och ideologier som drar fram över världen. Det är inte mycket som består; det förgår efter kortare eller längre tid. Men Gud vakar över sitt ord.

Jeremia såg en gren av ett mandelträd. Den var liten och oansenlig, men det var det mest väsentliga. Gud bekände sig till hans iakttagelse. *"Du har sett rätt."* Det Jeremia fäst blicken på; bilden för Guds Ord, skulle Herren själv föra i fullbordan.

Det viktigaste för oss är att se vad Herren lovat. Jesus har lovat vara med sitt folk alla dagar intill tidens ände. När den dagen kommer, skall han förlossa sitt folk; hemåt, uppåt.

Vad ser du? Ser du grenen av mandelträdet som vilar över världen? Guds ord är inte *vårt* ord som *vi* skall vaka över, utan den som utsänt det, vakar själv över att det går i fullbordan. Ser du honom som sitter på tronen och vakar över sitt folk och sitt budskap? När tiden är inne sänder han Sonen för andra gången att hämta dem som förbidar hans tillkommelse. Amen.

KJELL HÄGERMAN